Pouť do Svaté země (1)

Po úspěšné pouti naší České Misie do rodné vlasti v květnu 2003 se začaly ozývat hlasy, že bychom měli podniknout také pouť do Svaté země. Otec Dušan tuto myšlenku s nadšením přijal, neboť navštívit zemi, kde svůj pozemský život prožil Syn Boží, bylo dosud nevyplněnou touhou jeho kněžského života. A s ním tuto touhu sdíleli také mnozí z nás. Ve středověku křesťané, jako například sv. Brigita Švédská nebo sv. František z Assisi, byli připraveni přinést pro tuto pouť jakoukoli oběť a to co dnes poutníci zvládnou za několik dnů jim trvalo dlouhé měsíce a někdy i roky.

Plánování poutě jsme však museli na nějaký čas odložit, neboť se prováděla generální oprava našeho misijního domu a tak teprve na začátku roku 2006 jsme se spojili s českou cestovní kanceláří Avetour pana Jiřího Chválka z Dobrušky, která úspěšně organizuje tyto pouti už dlouhou řadu let a nabízí ve srovnání s americkými cestovními kancelářemi naprosto bezkonkurenční ceny. Ovšem s přihláškami poutníků to nebylo tak snadné. Mnozí se začali obávat zhoršené bezpečnostní situace v Izraeli, kde nakonec v letních měsících propukla válka vedená z jižního Libanonu dobře vyzbrojenou všearabskou teroristickou organizací hezbollah, jejímž cílem je vyhlazení Izraele. A tak nás v říjnu odjíždělo z Chicaga a z Kanady jen něco málo přes deset a v Praze se k nám připojilo ještě několik příbuzných a přátel. Nicméně poutníky z různých částí České republiky i okolních krajin byl zájezd naplněn do posledního místečka a po stopách Kristových se společně vydalo 54 lidí. Mezi nimi čtyři kněží a jeden diákon. Duchovním vedením celé pouti byl pověřen náš misionář Otec Dušan.

Leteckou dopravu z Chicaga do Prahy a zpět nám výborně zařídila paní Libuše Bučková německou leteckou společností Lufthansa přes Mnichov a zpět přes Frankfurt. Před cestou do Izraele jsme měli na aklimatizaci dva dny pobytu v Praze, kde jsme byli ubytováni v útulném hospici benediktinského kláštera sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Břevnově a kde jsme navštívili několik míst pro připomínku naší národní historie. Samozřejmě nechyběla katedrála sv. Víta, Strahovský klášter se sochou Panny Marie v exilu, kostel Panny Marie Vítězné na Malé Straně se soškou Pražského Jezulátka, Karlův most, Staroměstské náměstí s orlojem a Týnský chrám, v jehož stínu očekává nová socha Panny Marie chvíli, kdy budu opět povýšena uprostřed náměstí na svůj trůn.

Konečně nadešel dlouho očekávaný den, čtvrtek 5.října, kdy se v časných ranních hodinách začali poutníci sjíždět na Ruzyňské letiště v Praze, aby se odtud vydali na cestu. Ředitel cestovní kanceláře pan Chválek měl vše výborně zorganizováno, osobně pozdravil všechny účastníky a předal jim letenky a další materiály a představil všem mladou sympatickou průvodkyni Katarinu Janoškovou ze Slovenska, která se pro výpravu stala skutečným andělem strážným. V této na první pohled nenápadné dívce jsme brzy poznali skutečně charismatickou osobnost, která dokázala obdivuhodně působit na všechny. Osvědčila se nejen jako výtečná organizátorka a komunikátorka, ale především jako dokonalá znalkyně historie i současnosti Svaté země, zkušená průvodkyně po všech pamětihodnostech a navíc jako hluboce věřící katolička. I když v naší skupině byla asi polovina účastníků nevěřících, dovedla je svým výkladem natolik zaujmout, že pozorně naslouchali i náboženským tématům a přijímali je daleko lépe, než by tomu bylo od kněze. Kdekoli jsme se zastavili v kostele nebo na jiném posvátném místě, vždy jsme po skončení výkladu nalezli Katarinu pohrouženou do hluboké modlitby nebo klečící před svatostánkem, kde jistě prosila za to, aby semeno zaseté do srdcí poutníků přineslo užitek a aby se při náročné cestě nikomu nic zlého nestalo. Celkovou organizaci poutě i řešení problémových situací zvládla naše průvodkyně na „jedničku s hvězdičkou" a patří jí upřímný dík nás všech.

Z Prahy nás izraelská letecká společnost dopravila do Tel Avivu, odkud jsme autobusem odjeli přímo do Betléma, kde jsme byli ubytováni v hotelu „Betlémská hvězda" stojícím na nejvyšším pahorku, odkud jsme měli celé město jako na dlani. Majitelem hotelu je palestinský katolík a také jeho zaměstnanci jsou katolíci. Česká cestovní kancelář pana Chválka se snaží jako stálý klient svými zájezdy podporovat místní křesťanskou komunitu. Hotel bys skutečně útulný a stal se naším trvalým domovem pro první polovinu pouti. Byli jsme ubytováni v dvoulůžkových pokojích s vlastní koupelnou, klimatizací a televizí, v jídelně s vyhlídkou jsme měli chutné snídaně a společné večeře. Úroveň všech služeb byla opravdu vysoká.

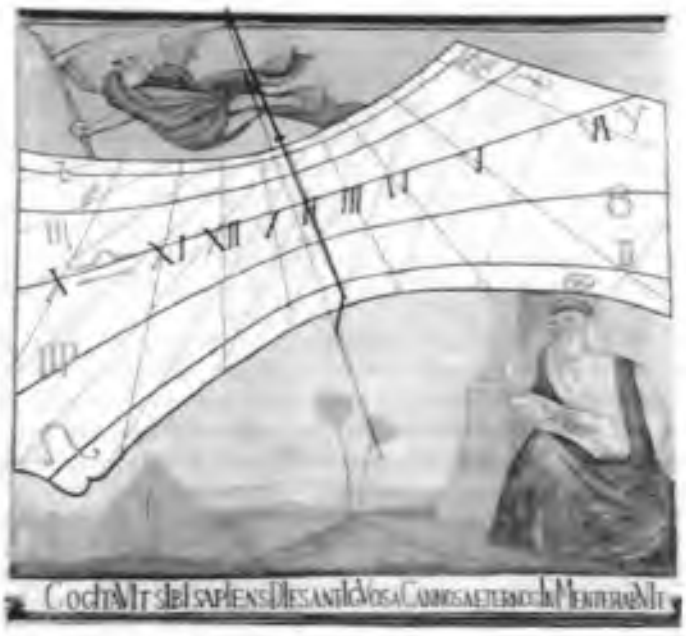
Patriarcha Jeruzaléma, arcibiskup Jakub Beletrini často připomínal, že každý křesťan má dvě vlasti. Jednu ve které se narodil a druhou Svatou zemi a obzvláště Jeruzalém. Ve skutečnosti jsme to prožívali jako velké privilegium moci stát na těchto posvátných místech, prožívat zde bohoslužby a naslouchat zde textům Písma svatého. Všechny tyto chvíle se pro nás staly nezapomenutelné. Díky putování Svatou zemí se pro člověka stává Bible daleko srozumitelnější – krajina, města, příroda i lidé nám umožňují lépe chápat život Ježíšův, jeho skutky, jeho kázání a podobenství, kde často používá obrazů vody a země, vinného kmene a olivy, hor a vyprahlé pouště či pastýře a stáda, aby na skutečnostech ze života a z přírody ozřejmil hluboké náboženské pravdy.

Název Palestina, kterým se lidově označuje Svatá země, používali již staří Řekové k označení krajiny obývané Filištínskými. Římané takto označovali od 2.století po Kristu Judsko. Za časů Ježíšových zahrnovala Palestina území Judska, Samařska a Galileje a k tomu ještě za Jordánem Pereu s územím Dekapole neboli Desetiměstí. Se Zajordánskem zabírala Palestina rozlohu asi 30 tisíc km², což je přibližně jako naše Morava a Slezsko (26500 km²). Počet obyvatel tohoto kraje se v tehdejší době odhadoval na 2 až 3 miliony. Svými rozměry byla tedy Palestina zemí nepatrnou, jak teskně poznamenal sv. Jeroným (347-420): Člověk se až ostýchá prozradit rozlohu zaslíbené země, aby snad nezavdal pohanům příležitost k posměchu." Svým historickým významem, však mnohonásobně tato země přesáhla svou geografickou nepatrnost.

Pohled na mapu světa nám ukazuje, jaký význam má tato malá země z hlediska své polohy. Palestina spojuje jako úzký most africký světadíl se zeměmi Asie. Tato země písná poloha určovala i dějiny země. Po dlouhá tisíciletí nebyla Palestina ničím jiným než průchozí zemí pro vojska egyptských faraónů a panovníků z Mezopotámie pro kočovné kmeny nomádů a obchodní karavany z východu a západu.

Pokračování na str. 12

Foto na titulní straně:
Pohled na historickou část Jeruzaléma od východu z Olivové hory

Život je trocha času, který byl dán naší svobodě, abychom se naučili milovat, a tak se připravili na setkání s Věčnou láskou.

Abbé Pierre

Otec Pierre nebyl romantický filantrop, i když většinu svého života věnoval bezdomovcům. Nenarodil se s neotřesitelně kladným laděním dobráka, které by ho předurčovalo mluvit pořád o lásce. Ani se nevyžíval v bombastických frázích.

Vyslovil svoji definici života v pokročilém věku, poté, co svůj život prožil až do dna. Léta se k ní propracovával, než ji mohl zanechat jako vybroušený diamant všem těm, kteří klopotně hledají, pro co vlastně žít.

„Život je trocha času..." Většinou nad tím nehloubáme, ale tu a tam člověka zarazí, jak ten čas běží: v trávě se ještě válejí ohořelé rachejtle, a už zase slavíme Silvestra; lidé, které člověk znal v kočárku, už vozí svoje děti; občas stojíme nad hrobem někoho, u něhož jsme to nečekali, a možná nás napadne myšlenka (úplně normální a realistická): Kolik mám vlastně ještě času? A na co vlastně?

Kdosi pravil, že když Pán Bůh stvořil čas, udělal ho dost. (Pravda, mnohdy nemáme ten pocit, ale asi na tom něco bude.) Dal nám dost času na to, co je podstatné: „...abychom se naučili milovat, a tak se připravili na setkání s Věčnou láskou."

Ten čas byl dán naší svobodě, říká otec Pierre. Jinými slovy, mám svobodu v tom, jak svůj vyměřený čas naplním, a hlavně čím naplním svoje srdce. Tento prostor svobody má každý člověk - nejsme jen výsledkem genů, více či méně povedených rodin, škol, společnosti, šťastných a nešťastných okolností. I když mě okolnosti a lidé ovlivňují i různě omezují a snad ještě bolestněji se potýkám s vlastními limity, vždycky zůstává skutečností, že jsem stvořen z lásky a pro lásku a tento Boží plán se mnou nemůže nikdo a nic zvenčí zničit. Naštěstí.

My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás.

1 Jan 4,19

Dříve se při katechismu běžně učilo, že jsme na světě proto, abychom Pána Boha milovali, abychom mu sloužili, a tím si zasloužili život věčný. Ale vzato takhle od prostředka je křesťanství postavené na hlavu a Radostná zvěst vyznívá poněkud prapodivně: Jednou jsi na světě, a jestli nechceš přijít do pekla, koukej milovat Pána Boha!

Jindy se sice začalo pěkně od začátku, ovšem k lásce k Bohu se mělo dospět chladnou racionální úvahou: Podívej, co všechno pro tebe Bůh udělal, co všechno pro tebe vytrpěl Boží Syn! Na takovou laškuje možné odpovědět jenom láskou, proto milovat Boha je tvá povinnost, copak to nechápeš?

Nevím, koho kdy logická úvaha přivedla k lásce. Láska se vzbouzí, když člověk bytostně pocítí, že je milován, ne když jej někdo logikou zažene do kouta. A tady stojíme před velkým tajemstvím: skutečné setkání člověka s Bohem se děje vždycky osobně, ve vztahu JÁ a TY, neplánovaně a nezprostředkovaně. Jednoho dne člověk třeba kráčí po ulici a najednou - možná poprvé v životě - je schopen vyslovit z hloubi srdce: „Otče, mám tě rád!" a bezpečně ví, že nemluví do vzduchu. A přitom vnímá, že nepromluvil jako první, že jen odpovídá na vyznání lásky, které k němu Boží srdce vysílá bez ustání - teď se jenom z jeho strany konečně realizoval příjem!

Tehdy se rodí vztah a tehdy také začíná skutečný křesťanský život. Křesťanství totiž není ideologie, ale vztah, a být křesťanem neznamená umět odříkat základní pravdy víry a moc nezlobit, ale moci vyslovovat skrze Krista v Duchu svatém „Abba, Otče!", a to srdcem i životem. (Bohužel je možné mít celý život kladný vztah k náboženství, a žádný vztah k Bohu.)

Lásku k Bohu však nelze nařídit. Budu ho milovat, až mi do morku kostí pronikne vědomí, že on jako první miloval a miluje mě, a to nezávisle na mé odpovědi.

Pane, odejmi moje srdce kamenné a dej mi srdce z masa! Dej mi nově se do tebe zamilovat, alespoň náznakem té lásky, kterou máš ty ke mně!

O milosrdenství s Kateřinou Lachmanovou
Karmelitánské nakladatelství2000

LITURGICKÁ ČTENÍ

2.neděle v mezidobí - 14.ledna 2007

1.ČTENÍ - Iz 62, 1-5

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Kvůli Sionu neumlknu, kvůli Jeruzalému neutichnu, dokud jeho spravedlnost nevzejde jak světlo, dokud se jeho spása nerozhoří jak pochodeň. Tu národy uvidí tvou spravedlnost a všichni králové tvou slávu. Obdaří tě novým jménem, které určí Hospodinova ústa. Budeš nádhernou korunou v Hospodinově ruce, královskou čelenkou v dlani svého Boha. Nebudeš se již nazývat „Opuštěná" a tvá zem „Osamělá". Tvým jménem bude „Mé zalíbení je v ní" a jméno tvé země „V manželství daná", neboť si v tobě zalíbil Hospodin a tvá země dostane muže. Jako se jinoch snoubí s pannou, tak se s tebou zasnoubí tvoji synové. Jako se raduje z nevěsty ženich, tak se tvůj Bůh zaraduje z tebe.

2.ČTENÍ - 1 Kor 12, 4-11

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly. Ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha však jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Jednomu totiž Duch dává dar moudrosti, jinému zas tentýž Duch poskytuje poznání, jinému se opět dostává víry od téhož Ducha, jiný zase má od téhož Ducha dar uzdravovat, jiný konat zázračné skutky, jiný promlouvat pod vlivem vnuknutí, jinému zase je dáno, aby dovedl rozeznávat, jakým duchem se co nese, jiný může mluvit rozličnými neznámými jazyky a jiný zase má dar, aby uměl vykládat, co tím jazykem bylo řečeno. To všechno působí jeden a týž Duch. On vhodně přiděluje každému zvlášť, jak chce.

EVANGELIUM - Jan 2, 1-12

Slova svatého evangelia podle Jana.

Byla svatba v galilejské Káně a byla tam Ježíšova matka. Na tu svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci. Došlo víno, a proto řekla matka Ježíšovi: „Už nemají víno." Ježíš jí odpověděl: „Co mi chceš, ženo? Ještě nepřišla má hodina." Jeho matka řekla služebníkům: „Udělejte všechno, co vám řekne." Stálo tam šest kamenných džbánů na vodu, určených k očišťování předepsanému u židů, a každý džbán byl na dvě až tři vědra. Ježíš řekl služebníkům: „Naplňte džbány vodou!" Naplnili je až po okraj. A nařídil jim: „Teď naberte a doneste správci svatby!" Donesli, a jakmile správce svatby okusil vodu proměněnou ve víno - nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří čerpali vodu, to věděli - zavolal si ženicha a řekl mu: „Každý člověk předkládá nejdříve dobré víno, a teprve až se hosté podnapijí, víno horší; ale ty jsi uchoval dobré víno až do této chvíle." To byl v galilejské Káně počátek znamení, která Ježíš učinil; tím zjevil svou slávu, a jeho učedníci v něj uvěřili. Potom se odebral se svou matkou, se svými příbuznými a učedníky do Kafarnaa, ale zdrželi se tam jen několik dní.

3.neděle v mezidobí - 21.ledna 2007

1. ČTENÍ - Neh 8, 2-4a.5-6.8-10

Čtení z knihy Nehemiášovy.

Kněz Ezdráš přinesl Zákon před shromážděné muže i ženy a všechny, kdo byli schopni rozumět. Bylo to prvního dne sedmého měsíce. Četl z něho na prostranství před Vodní bránou od svítání do poledne před muži a ženami a především všemi, kdo byli schopni rozumět. Všichni poslouchali knihu Zákona s napětím. Ezdráš, znalec Písma, stál na dřevěném výstupku, který pro ten účel zhotovili. Otevřel knihu před očima všeho lidu - stál totiž výše než všichni lidé -a když ji otevřel, všechen lid povstal. Ezdráš velebil Hospodina, velikého Boha, a všechen lid odpověděl se zdviženýma rukama: „Amen, Amen!" Vrhli se na kolena a klaněli se Hospodinu až k zemi. Četlo se v knize Božího zákona, předkládali a vykládali ho, a tak pochopili, co se četlo. Místodržitel Nehemiáš a znalec Písma a kněz Ezdráš i levité, kteří poučovali lid, řekli všemu lidu: „Dnešní den je zasvěcen Hospodinu, vašemu Bohu, nebuďte smutní a neplačte!" Všechen lid totiž plakal, když slyšeli slova Zákona. Ezdráš jim řekl: „Jděte, jezte tučná jídla a pijte sladké nápoje a posílejte výslužky těm, kteří si nemohli nic připravit, neboť tento den je zasvěcen našemu Pánu. Nebuďte zarmouceni, neboť radost z Hospodina je vaše síla!"

2. ČTENÍ - 1 Kor 12, 12-30

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Jako tělo je pouze jedno, i když má mnoho údů, ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo, tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo - ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní - všichni jsme byli napojeni jedním Duchem. Ani tělo se přece neskládá z jednoho údu, ale z mnoha. Kdyby řekla noha: „Nejsem ruka, a proto nepatřím k tělu," proto ještě k tělu patří! A kdyby řeklo ucho: „Nejsem oko, a proto k tělu nepatřím," proto ještě k tělu patří! Kdyby bylo celé tělo jenom oko, kde by byl sluch? Kdyby bylo celé tělo jenom sluch, kde by byl čich? Takto však umístil Bůh každý z údů v těle, jak sám chtěl. Kdyby všechno bylo jen jeden úd, kam by se podělo tělo? Takto však je sice mnoho údů, ale jenom jedno tělo. Oko tedy nemůže říci ruce: „Nepotřebuji tě!", nebo zase hlava nohám: „Nepotřebuji vás!" Spíše naopak: tělesné údy zdánlivě nejslabší jsou nejpotřebnější. A zrovna těm údům, které na těle pokládáme za méně ušlechtilé, právě těm v oblékání projevujeme větší pečlivost a údy, za které se stydíme, tím slušněji se zakrývají, kdežto údy ušlechtilé takové ohledy nepotřebují. Bůh sestavil tělo tak, že se údům podřadnějším věnuje větší pečlivost, aby nenastal v těle nepořádek, ale aby se údy vzájemně staraly jeden o druhý. Trpí-li jeden úd, trpí s ním všechny ostatní údy, je-li některý úd vyznamenán, všechny ostatní údy se s ním radují. Vy jste Kristovo tělo a každý z vás jeho úd. Bůh ustanovil, aby v církvi jedni byli misionáři, druzí proroky, třetí učiteli. Někteří dále mají moc dělat zázraky, jiní dar uzdravovat, pomáhat, řídit, mluvit rozličnými jazyky. Jsou snad všichni misionáři? Jsou všichni proroky? Jsou všichni učiteli? Mají všichni moc dělat zázraky? Mají všichni moc uzdravovat? Mluví všichni jazyky? Umějí všichni ty řeči v neznámém jazyku pronesené vykládat?

EVANGELIUM - Lk 1,1-4: 4.14-21

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Už mnoho lidí se pokusilo sepsat vypravování o událostech, které se dovršily mezi námi, jak nám je odevzdali ti, kdo byli od počátku očitými svědky a služebníky slova. A tak, když jsem všechno od začátku důkladně prozkoumal, rozhodl jsem se i já, že to pro tebe, vážený Teofile, uspořádaně vypíšu, aby ses tak mohl přesvědčit o spolehlivosti té nauky, v které jsi byl vyučen. Když se Ježíš vrátil v síle Ducha do Galileje, pověst o něm se roznesla po celém kraji. Učil v jejich synagogách a všichni ho velmi chválili. Ježíš přišel do Nazareta, kde vyrostl, a jak měl ve zvyku, šel v sobotu do synagogy. Povstal, aby předčítal z Písma. Podali mu knihu proroka Izaiáše. Otevřel ji a nalezl místo, kde stálo: 'Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně.' Pak zavřel knihu, vrátil ji služebníkovi a usedl. A všichni v synagoze na něho upřeně hleděli. Začal k nim mluvit: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli."

4.neděle v mezidobí - 28.ledna 2007

1.ČTENÍ - Jer 1, 4-5.17-19

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Za krále Jošijáha mě Hospodin oslovil: „Dříve než jsem tě utvořil v lůně, znal jsem tě; dříve než jsi vyšel z mateřského života, posvětil jsem tě, prorokem pro národy jsem tě ustanovil. Přepásej svá bedra, vstaň a mluv k nim vše, co ti přikážu. Nelekej se jich, abych tě nezbavil odvahy před nimi. Já totiž dnes udělám z tebe opevněné město, železný sloup a bronzovou zeď proti celé říši, proti judským králům a

jejím knížatům, proti jejím kněžím i lidu země. Budou proti tobě bojovat, ale nepřemohou tě, neboť já budu s tebou - praví Hospodin - abych tě vysvobodil."

2.ČTENÍ - 1 Kor 12, 31 – 13,13

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Usilujte o dary lepší. A teď vám chci ukázat ještě mnohem vzácnější cestu. Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale neměl lásku, jsem jak znějící kov a cimbál zvučící. Kdybych měl dar prorokovat, rozuměl všem tajemstvím, ovládal všecko, co se může vědět, a víru měl v nejvyšší míře, takže bych hory přenášel, ale neměl lásku, nejsem nic. A kdybych rozdal všechno co mám, a pro druhého do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospěje. Láska je shovívavá, láska je dobrosrdečná, nezávidí, láska se nevychloubá, nenadýmá, nedělá co se nepatří, nemyslí jen a jen na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, má zármutek, když se dělá něco špatného, ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy. Láska všecko omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všecko vydrží. Láska nikdy nepřestává. Dar prorokování pomine, dar jazyků už nebude, dar poznání zanikne. Neboť kusé je všecko naše poznání, nedostatečné je naše prorokování. Ale až přijde to, co je dokonalé, zanikne to, co je částečné. Když jsem byl dítětem, mluvil jsem jako dítě, myslel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě. Když se však ze mě stal muž, všecko dětské jsem odložil. Nyní vidíme jen jako v zrcadle, nejasně, ale potom uvidíme tváří v tvář. Nyní poznávám věci jenom nedokonale, potom poznám dokonale, podobně, jak Bůh poznává mne. Nyní trvá víra, naděje a láska, tato trojice. Ale největší z nich je láska.

EVANGELIUM - Lk 4, 21-30

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš promluvil v synagóze: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli." Všichni mu přisvědčovali, divili se milým slovům z jeho úst a říkali: „Není to syn Josefův?" Řekl jim: „Jistě mi připomenete přísloví: Lékaři, uzdrav sám sebe! Udělej i tady ve svém domově to, o čem jsme slyšeli, že se stalo v Kafarnau." Dále řekl: „Amen. Pravím vám: Žádný prorok není vítaný ve svém domově. Říkám vám podle pravdy: Mnoho vdov bylo v izraelském národě za dnů Eliášových, kdy se nebe zavřelo na tři léta a šest měsíců a nastal veliký hlad po celé zemi; ale k žádné z nich nebyl poslán Eliáš, jen k vdově do Sarepty v Sidónsku. A mnoho malomocných bylo v izraelském národě za proroka Elizea, ale nikdo z nich nebyl očištěn, jenom Náman ze Sýrie." Když to slyšeli, všichni v synagóze vzplanuli hněvem. Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystavěno jejich město, aby ho srazili dolů. On však prošel jejich středem a ubíral se dál.

5.neděle v mezidobí - 4.února 2007

1.ČTENÍ - Iz 6, 1-2a. 3-8

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toho roku, kdy zemřel král Uziáh, viděl jsem sedět Pána na vysokém a vznešeném trůnu, lem jeho roucha naplňoval svatyni. Nad ním se vznášeli serafové. Jeden volal na druhého: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy." Čepy prahů se chvěly tímto voláním a dům se naplnil dýmem. Tu jsem zvolal: „Běda mě, je se mnou konec! Vždyť jsem člověk nečistých rtů, mezi lidem nečistých rtů bydlím, a krále, Hospodina zástupů, jsem viděl svýma očima!" Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů, v ruce měl rozžhavený kámen, který vzal kleštěmi z oltáře. Tím se dotkl mých úst a řekl: „Hle, dotklo se to tvých úst, zmizela tvá vina, smyt je tvůj hřích!" Pak jsem slyšel hlas páně, jak praví: „Koho mám poslat, kdo nám půjde?" Řekl jsem: „Zde jsem, mne pošli!"

2.ČTENÍ - 1 Kor 15, 1-11

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Chci vám, bratři, vyložit radostnou zvěst, kterou jsem vám už hlásal. Vy jste ji přijali a jste v tom pevní. Ona vás vede ke spáse, když se jí držíte přesně tak, jak jsem vám to kázal; jinak jste uvěřili nadarmo. Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal, že Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy; že byl pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem; že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti. Pak se zjevil více než pěti stům bratří najednou - většina z nich dosud žije, někteří však už zesnuli. Potom se zjevil Jakubovi, pak všem apoštolům. A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdče. Ano, já jsme nejmenší z apoštolů; nejsem ani hoden, abych byl nazýván apoštolem, protože jsem pronásledoval Boží církev. Ale Boží milostí jsem to, co jsem, a jeho milost, kterou mi udělil, nezůstala ležet ladem. Ano, pracoval jsem do únavy daleko více než všichni ostatní. Vlastně ne já, nýbrž Boží milost se mnou. Ale ať už já, nebo oni: tak to kážeme a tak jste v to uvěřili.

EVANGELIUM - Lk 5, 1-11

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když Ježíš stál u Genezaretského jezera, lidé se na něho tlačili, aby slyšeli Boží slovo. Tu spatřil u břehu stát dvě lodě. Rybáři z nich vystoupili a prali sítě. Vstoupil na jednu z těch lodí, která patřila Šimonovi, a požádal ho, aby trochu odrazil od břehu. Posadil se a z lodi učil zástupy. Když přestal mluvit, řekl Šimonovi: „Zajeď na hlubinu a spusťte sítě k lovení!" Šimon mu odpověděl: „Mistře, celou noc jsme se lopotili, a nic jsme nechytili. Ale na tvé slovo spustím sítě." Když to udělali, zahrnuli velké množství ryb, že se jim sítě téměř trhaly. Dali znamení společníkům v druhé lodi, aby jim přišli na pomoc, a ti přijeli. Naplnili obě lodě, až se potápěly. Když to Šimon Petr viděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: „Pane odejdi ode mě: jsem člověk hříšný! " Zmocnil se ho totiž úžas - a také všech jeho společníků - nad tím lovem ryb, které chytili; stejně i Zebedeových synů Jakuba a Jana, kteří byli Šimonovými druhy. Ježíš řekl Šimonovi: „Neboj se! Od nynějška budeš lovit lidi." Přirazili s loďmi k zemi, nechali všeho a šli za ním.

6.neděle v mezidobí - 11.února 2007

1.ČTENÍ - Jer 17, 5-8

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Toto praví Hospodin: „Prokletý člověk, který spoléhá na člověka, kdo za svou oporu pokládá smrtelníka, svým srdcem odstupuje od Hospodina! Je jako jalovec na pustině: nic dobrého se mu neukáže, svůj domov má v suchopárné poušti, v solném kraji, kde nelze bydlet. Požehnaný člověk, který doufá v Hospodina, jehož oporou je Hospodin! Je jako strom, který je zasazen u vod, který své kořeny vyhání k potoku; když přijde vedro, nestrachuje se, jeho listí zůstává zelené, ani v suchém roku nemá starosti, nepřestává nést ovoce."

2.ČTENÍ - 1 Kor 15, 12. 16-20

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Káže se o Kristu, že vstal z mrtvých. Ale jak potom mohou říkat někteří z vás, že vzkříšení mrtvých není? Jestliže tedy mrtví nevstávají, ani Kristus nevstal. A nevstal-li Kristus, vaše víra nemá cenu, protože pak jste ještě ve svých hříších, a jsou ztraceni i ti křesťané, kteří už zesnuli. Máme-li naději v Krista jen v tomto životě, pak jsme nejubožejší ze všech lidí. Ale Kristus z mrtvých vstal, a to jako první z těch, kteří zesnuli.

EVANGELIUM - Lk 6, 17. 20-26

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když si ježíš vyvolil dvanáct apoštolů, sestoupil z hory a zastavil se na rovině. A s ním velký zástup jeho učedníků a velké množství lidu z celého Judska, z Jeruzaléma i z tyrského a sidónského pobřeží. Ježíš se zahleděl na své učedníky a řekl: „Blahoslavení, vy chudí, neboť vaše je Boží království. Blahoslavení, kdo nyní hladovíte, neboť budete nasyceni. Blahoslavení, kdo nyní pláčete, neboť se budete smát. Blahoslavení jste, když vás budou lidé nenávidět, když vás vyloučí ze svého středu, potupí a vaše jméno vyškrtnou jako prokleté kvůli Synu člověka. Radujte se v ten den a jásejte, máte totiž v nebi velkou odměnu; vždyť stejně se chovali jejich předkové k prorokům! Ale běda vám, boháči, neboť už máte své potěšení. Běda vám, kdo jste nyní nasycení, neboť budete hladovět. Běda vám, kdo se nyní smějete, neboť budete naříkat a plakat. Běda, když vás budou všichni lidé chválit, vždyť stejně se chovali jejich předkové k falešným prorokům!"

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31.prosince 2006

Politické události

Otakar Motejl zůstává ve funkci ombudsmana

Otakar Motejl získal ve sněmovně 99 ze 188 hlasů, a stal se tak ombudsmanem na dalších šest let. Předchozí funkční období mu skončilo 18.prosince. Motejlovými protikandidáty byli bývalý rektor ČVUT Jiří Witzany a předseda Spolku na podporu nezávislé justice v ČR John Bok, které navrhl prezident Václav Klaus, a Jitka Seitlová (hnutí Nezávislí) nominovaná Senátem. Čtyřiasedmdesátiletý Otakar Motejl je ombudsmanem od roku 2000, kdy byl tento úřad zřízen. Předtím působil jako předseda Nejvyššího soudu ČR a v letech 1998 až 2000 byl ministrem spravedlnosti. Jeho úkolem je bezplatně hájit občany před byrokracií a bránit jejich práva. Může vstupovat do projednávání jednotlivých případů na úřadech, upozorňovat na nedostatky nadřízené orgány a kauzy zveřejňovat. Během prvního volebního období se Motejlovi podařilo přesvědčit veřejnost, že má úřad ombudsmana smysl. Otevřeně upozorňoval na problémy důležité pro společnost a požadoval jejich řešení. Před čtyřmi lety se například zasazoval o to, aby měli příbuzní lidí zemřelých v nemocnici právo podívat se do jejich dokumentace. Úřad ombudsmana ale kritizují ODS a prezident, kteří jeho existenci považují za zbytečnou.

KDU-ČSL zvolila do čela strany Jiřího Čunka

V brněnském Besedním domě se v neděli 9.prosince uskutečnil mimořádný sjezd KDU-ČSL, který zvolil nové vedení strany. Předsedou se stal už v prvním kole vsetínský starosta a senátor Jiří Čunek, když získal 182 hlasů z možných 312. O post předsedy se dále ucházeli šéf lidoveckých senátorů Adolf Jílek, předsedkyně poslaneckého klubu Vlasta Parkánová a bývalý poslanec Jiří Karas. Při volbě místopředsedů většina delegátů vyhověla přání nového lídra a za druhého muže strany zvolila Romana Linka. Toho doplnili jihomoravský hejtman Stanislav Juránek, Vlasta Parkánová, David Macek a Marian Hošek. Delegáti vnímají Jiřího Čunka jako novou naději pro stranu. Podle většiny se jedná o schopného, razantního a neokoukaného politika. Jiní, spíše neoficiálně, vyjadřují obavy, nakolik dokáže stranu stmelit a přilákat k ní nové voliče. Sám Čunek si myslí, že rozdělení strany na takzvané "kalouskovce" a "svobodovce" sice existuje, ale příliš se přeceňuje. Neobává se dalšího prohlubování vnitrostranických sporů. Naopak věří, že strana projevila své pevné zázemí a životaschopnost, když se v létě vzbouřila proti jednání starého vedení. Tehdejší předseda Miroslav Kalousek začal vyjednávat s předsedou ČSSD Jiřím Paroubkem o sestavení společné vlády podporované komunisty. Po vlně odporu k účasti v takové vládě, která se vzedmula z členské základny, rezignoval nejen Kalousek, ale i většina členů předsednictva. Dočasným úřadujícím šéfem KDU-ČSL byl od té doby její první místopředseda Jan Kasal. V jednáních o nové vládě chce Čunek podporovat vznik kabinetu, který se nebude muset opírat o přeběhlíky.

Trojkoaliční projekt chce prosadit reformy a úsporný program

Sedm měsíců po volbách Česko stále nemá vládu s důvěrou Sněmovny. Trojkoalice (ODS, KDU-ČSL a SZ) sice 28.prosince podepsala koaliční dohodu, ale zatím není jasné, kdy prezident Václav Klaus nové ministry jmenuje. Klausovi se totiž nelíbí, že vláda nemá zajištěnu podporu v Poslanecké sněmovně a navíc má prezident výhrady k nominaci Karla Schwarzenberga na post ministra zahraničí (kvůli "křehkým vztahům s Rakouskem"). Dohoda stvrzuje snahu prosadit reformy a úsporný program. Koalice chce prosadit jednotnou sazbu daně z příjmu u fyzických i právnických osob ve výši 17-19%. Stejná sazba bude i u DPH. Pro živnostníky koalice zváží možnost jednoletých daňových prázdnin. Od roku 2008 se počítá se zavedením neutrální ekologické daňové reformy. Snižovat by se měl schodek veřejných financí (v roce 2010 na 2,3% HDP). Šetřit se má na sociálních dávkách: snížit se má porodné, zrušit pohřebné. Nová vláda bude chtít podpořit motivaci občanů k zodpovědné spotřebě zdravotní péče, např. zavedením regulačních poplatků za recept, den hospitalizace či návštěvu pohotovosti. Zahájí také diskusi o přímé volbě prezidenta republiky a starostů a reformě samosprávy. Ministerské posty si strany rozdělily v poměru 9 (ODS) : 5 (KDU-ČSL) : 4 (SZ). Menší strany tak mají jistotu, že je občanští demokraté v kabinetu nepřehlasují. Některým členům ODS (zejména z pražské organizace) vadilo, že se ODS jako vítěz voleb vzdala ministerstev financí, zahraničí a místního rozvoje. Přes výhrady ale poslanecký klub ODS koaliční vládu podpoří. Rozhodl o tom 3.ledna, při hlasování o usnesení se jeden poslanec zdržel. Naději pro druhý Topolánkův kabinet se za volebního výsledku 100:100 zdáli být poslanci Miloš Melčák a Michal Pohanka, kteří koncem roku klub ČSSD opustili. Pohanka se prý ale do klubu vrátí a rebelujícímu poslanci Melčákovi vadí některé body koaliční smlouvy (škrty v sociální oblasti). V případě, že Topolánek ani ve svém druhém pokusu neuspěje, jmenuje prezident podle ústavy premiéra na návrh předsedy Poslanecké sněmovny.

Klaus v novoročním projevu řekl, že není spokojen s politickou situací

Prezident Václav Klaus pronesl v pondělí 1.ledna tradiční novoroční projev. Během několika málo minut shrnul situaci v České republice jako stále znepokojující. Hned na úvod připomněl nesplněné přání ze svého loňského projevu, tedy aby se politická scéna v Česku zklidnila. "Nekompromisní soupeření o vize, ideje a programy - zejména před volbami - je pro demokracii nezbytné, ale nesmí přerůst ve studenou občanskou válku, kterou situace u nás do jisté míry připomíná," podotkl prezident na adresu českých politiků. "Nesložíme-li dnes - v přeneseném slova smyslu - zbraně hromadného ničení národní pospolitosti, nedosáhneme ničeho. Mysleme na to právě dnes, kdy je čas příhodný k dobrým předsevzetím. Začněme s reformami, které už tak dlouho odkládáme," vyzval k hledání vůle a jednoty k provedení změn. Hovořil také o ekonomické situaci České republiky, která je podle něj dobrá, ale zdůraznil hrozbu stále

většího zadlužování kvůli tomu, že jsme si takzvaně zvykli "žít na dluh". Zmínil i postavení Česka v NATO a EU a s potěšením konstatoval, že se země dokázala velmi úspěšně začlenit. Hovořil také o účasti na mezinárodních vojenských misích. "Dělejme to v rozumné míře i nadále," vyzval. Varoval však před znovuotevřením diskuse o tzv. evropské ústavě. V úplném znění je projev na www.hrad.cz. Premiér Mirek Topolánek (ODS) projev pochválil stejně jako jeho politický soupeř, předseda ČSSD Jiří Paroubek, který však nesouhlasí s prezidentovým náhledem na evropskou ústavu. Kritika zazněla i z úst šéfa zelených Martina Bursíka, který řekl, že prezident použil příliš silná slova, když situaci v Česku přirovnal ke studené občanské válce. Předseda lidovců Jiří Čunek prohlásil, že i prezident nese na celé situaci vinu, ne však tu hlavní. Řekl, že si my-slí, že Klaus mohl v některých případech postupovat rychleji.

Evropská unie zruší od Silvestra 2007 kontrolu na vnitřních hranicích

Česká republika spolu s dalšími osmi novými zeměmi EU vstoupí k 31.prosinci 2007 do schengenského prostoru. V úterý 5.prosince se na tom dohodli ministři vnitra členských zemí EU. Schengenská smlouva zajišťuje volný pohyb osob bez kontrol na hranicích. Vstoupí do ní všichni noví členové EU kromě Kypru. Původně měla být zavedena už v říjnu 2007, ale po průtazích s vývojem nové kontrolní databáze SIS II ministři vnitra EU na zasedání v Bruselu rozhodli, že připojí nové členy ke stávajícímu systému SIS I, než bude možné spuštění nového. Na letištích skončí kontroly v březnu 2008.

Uplynulo 30 let od založení Charty 77

Charta 77, nejvýznamnější disidentské a opoziční hnutí v předlistopadovém Československu, oslavila 10.prosince 30 let od svého založení. Toho dne se v roce 1976 konala první přípravná schůze, na níž se začalo rodit prohlášení, které vzbudilo velký zahraniční ohlas a zájem o činnost českého disentu. Chartu požadující dodržování a ochranu základních lidských práv podepsalo do roku 1990 i přes hrozbu perzekuce a vězení více než 1800 lidí. Mezi její mluvčí patřili například Václav Havel, Jiří Hájek či Jan Patočka. Charta rovněž iniciovala vznik dalších opozičních organizací, Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných a Českého Helsinského výboru. Svou činnost ukončila v roce 1992.

Dětský fond UNICEF oslavil 60. let své činnosti

V pondělí 11.prosince uběhlo přesně šedesát let od vzniku Dětského fondu OSN UNICEF, který byl založen jako organizace na pomoc dětem po druhé světové válce. Za cíl si klade zlepšit životní podmínky dětí na celém světě. V České republice působí nevládní, dobrovolná organizace Český výbor pro UNICEF, která informuje veřejnost o činnosti UNICEF, dokumentuje situaci dětí v ČR a shání finanční prostředky na pomoc v krizových oblastech. U příležitosti 60.výročí založení Dětského fondu zveřejnila OSN na www.unicef.cz výstavu fotografií, která má připomenout problémy, jimiž se UNICEF v minulosti zabýval. Mediálním partnerem UNICEF se letos stala Česká televize, která v období od 23.listopadu do 11.prosince celostátně vysílala charitativní spot této instituce a v den výročí jí věnovala několik reportáží v publicistických a zpravodajských relacích. Hostem Dobrého rána s ČT byla herečka Jiřina Jirásková, vyslankyně dobré vůle UNICEF. Výkonná ředitelka UNICEF Pavla Gomba, seznámila diváky pořadu Sama doma s historií a současnými projekty.

Ze Slovenska

Komunální volby na Slovensku ve znamení překvapení

Komunální volby, v nichž lidé volili své starosty a primátory přímo, přinesly o prvním prosincovém víkendu mnoho překvapení. Ve velkých městech protrhla sérii volebních neúspěchů pravicová opozice, na venkově dominovala spíš levice. Ve většině okresních měst navíc zaznamenali generační obměnu čelních představitelů. Oba tyto trendy stály primátorské křeslo i národovce Jana Slotu, který vládl Žilině posledních 16 let. Kromě Žiliny, v níž zvítězil kandidát SDKU-DS Ivan Harman, budou mít pravicového primátora i v Bratislavě, Košicích, Trnavě, Trenčíně a v Prešově. Úspěch pravicových stran ale nebyl tak jednoznačný, nedokázaly obhájit starostovské posty v některých bratislavských obvodech, ztratily i většinu na trenčínské radnici. Bratislava je přitom jejich tradiční baštou. V takřka 800 obvodů se radovali nezávislí kandidáti, nejúspěšnější stranou se stal Smer - sociální demokracie. Získal 419 starostovských a primátorských postů. "Je zjevné, že Smer - sociální demokracie tyto volby vyhrál," řekl novinářům předseda Robert Fico. Označit volby za vítězství Smeru odmítl předseda pravicové SDKU Mikuláš Dzurinda, ale i sociolog Pavel Haulík. "Není to tak jednoznačné. Ve volbách bylo například hodně koalicí a leckde byly tak složené, že volič asi ani nevěděl, koho si vybral," řekl Haulík serveru Aktualne.sk. Navzdory počátečním odhadům hovořícím o velmi nízké volební účasti se k urnám dostavilo 47,65% ze 4,3 milionů oprávněných voličů, což předčilo i přání politiků. Ve velkých městech byla účast zhruba třetinová, na venkově vyšší. Takřka stoprocentní účast a etnická řevnivost provázela volby v obcích, v nichž vedle romské komunity žijí i příslušníci slovenské majority. Romského starostu bude mít 19 obcí.

Slovenský parlament schválil rozpočet na rok 2007

Vláda Roberta Fica 12.prosince hladce prosadila svůj první rozpočet. Pro jeho návrh hlasovalo všech 85 koaličních poslanců, naopak všech 65 zástupců opozice bylo proti. Rozpočet počítá s výdaji 348,9 miliard slovenských korun a se schodkem 38 miliard. Nejvíce financovanými odvětvími by měly být sociální věci, zdravotnictví, zemědělství a školství. Většinu peněz chce stát vybrat na daních - více než 245 miliard slovenských korun. Téměř třicet miliard korun by mělo do rozpočtu přijít z evropských fondů. Premiér Robert Fico (Smer - sociální demokracie) a ministr financí Jan Počiatek neskrývali radost. Rozpočet je podle nich důkazem, že je možné budovat sociální stát, aniž by přitom rozvrátili reformy předchozí pravicové vlády. V závěrečné řeči Počiatek optimisticky prohlásil, že nadcházející rok bude pravděpodobně ekonomicky nejúspěšnější od vzniku samostatného Slovenska. Naopak bývalý ministr financí Ivan Mikloš (SDKU) tvrdí, že rozpočet nezabezpečí rozvoj vzdělání, vědy, výzkumu a

kultury. Vyššího daňového příjmu států chce ministerstvo financí dosáhnout novelou zákona o dani z příjmů, která byla schválena týden před rozpočtem. Rovná daň 19% sice zůstane zachována, ale bohatí budou přesto platit více. Občanům s měsíčním příjmem přes 48 tisíc korun se totiž od příštího roku zdaní nezdanitelné minimum. Podle analytika Davida Marka z Patria Finance, kterého cituje server Aktualne.cz, je však takový krok pouhým populismem. Progresivní dani se navíc nepodaří do země přilákat zahraniční investory. Těmito změnami chce ministerstvo financí dosáhnout vyššího daňového příjmu státu, který by měl pokrýt zvýšené sociální výdaje v příštím roce. Kromě toho chce splnit rozpočtové kriterium pro přijetí eura v roce 2009 a udržet schodek rozpočtu pod třemi procenty HDP. Na rozpočet zareagovala i slovenská měna. Euro se prodávalo za méně než 35 korun, což je historický rekord.

Nové rozdělení Tatranského národního parku na zóny po větrné smršti

Jak 28.prosince uvedla tisková agentura TASR, nový návrh rozdělení Tatranského národního parku (TANAP) na zóny by měl být zpracován do 31.března 2007. Jeho konečná podoba by byla kompromisem mezi požadavky resortů zemědělství a životního prostředí. O rozdělení Tater na zóny různých stupňů ochrany a možnosti hospodářského využití se začalo uvažovat po větrné smršti z listopadu 2004, která zničila velkou část lesa Vysokých Tater. Vítr síly orkánu tehdy polámal čtyři kilometry široký a čtyřicet kilometrů dlouhý pás převážně smrkového porostu. Poškozených bylo mnoho obytných domů a hotelových zařízení, vichřici padl za oběť i jeden lidský život. Od té doby Tatry výrazně změnili svou tvář. Polámané stromy dnes z velké části zmizely, otevřely se nové pohledy, hoteliéři zrekonstruovali svoje zařízení. Připravené jsou projekty na dvě nové lyžařské sjezdovky, jednu ze Skalnatého Plesa do Tatranské Lomnice a druhou ze Soliska do Tatranské Štrby. Není divu, že obyvatelé tatranských osad tvrdí, že katastrofální smršť Tatrám paradoxně prospěla a za pravdu jim dávají i ekonomické ukazatele. Zjevná je změna klientely nejmenších velehor: především nárůst návštěvnosti Jihokorejců, Britů a rusky hovořících turistů. Novému trendu se přizpůsobili i letečtí přepravci; v Popradě posílili linku do Velké Británie, naplánované jsou charterové lety z Ruska. Jiný pohled na právě probíhající změny Tater však mají ekologičtí aktivisté. Předložili vládě desítky požadavků a doporučení, které by měli dodržet při revitalizaci Tater. Rozdělení TANAPu do ochranných zón, které by určili, do které oblasti nebude moci člověk zasahovat a v které se bude stavět, by tedy mělo být kompromisem mezi ekonomickými zájmy a návrhy ekologů. Do plánované zóny A by patřila území s nejvýznamnějším přírodním bohatstvím, která by byla ponechaná svému přírodnímu vývoji. Zónu B by bylo možné obhospodařovat jemnými hospodářskými způsoby, při její současné ochraně. Výraznější socioekonomické využívání složek přírody člověkem by bylo možné na územích TANAPu patřících do zóny C. Zůstává už jen dohodnout se na rozsahu jednotlivých zón. Návrhy Ministerstva zemědělství Slovenské republiky a TANAPu porovnal internetový portál deníku SME na http://www.sme.sk/c/2921032/

Ekonomika

Státní rozpočet prošel s deficitem 91 miliard korun

Poslanecká sněmovna 13.prosince podle očekávání schválila vládní návrh zákona o státním rozpočtu na příští rok. Schodek se vyšplhal na 91,3 miliardy korun při příjmech 949,5 miliardy. Rozpočet prošel i přesto, že s ním mnozí politici nesouhlasí. "Přijetí pozměňovacích návrhů, kterými do vládní rozpočtové rezervy byly převedeny 2,6 miliardy korun z úroků státního dluhu, 950 milionů z důchodů a 950 milionů ze zdravotního pojištění a kdy rovněž bylo 1,9 miliardy převedeno z kapitoly, která se týká podpory stavebního spoření, na zemědělské subvence, zvyšuje deficit státního rozpočtu na příští rok o 6,4 miliardy korun," uvedl například ministr financí Vlastimil Tlustý, který se zdržel hlasování. Nesouhlas s rozebráním mandatorních výdajů, které deficit prohloubí, vyjádřili i poslanci Strany zelených. Naopak Jiří Paroubek (ČSSD) je přesvědčen, že rozpočet byl schválen v nejlepší možné podobě. "Země za této situace rozpočet potřebuje," řekl.

Česká republika od ledna vybírá mýto také na nových dálnicích

Prvního ledna spustila Česká republika systém výběru mýta na dálnicích a rychlostních silnicích. Za první den ještě vybraná částka nedosáhla jednoho milionu, což způsobil státní svátek. V úterý 2.ledna již systém vybral přes 11 milionů korun a stihl také odhalit 800 neplatičů. Postih za neplacení může dosáhnout až půl milionu korun. Případy bude jednotlivě řešit celní správa ČR. Podle vyjádření dodavatele, firmy Kapsch, pracuje systém s vyšší než 97% úspěšností. K dosavadní dálniční síti přibyly ještě před zahájením výběru mýta dva nové úseky dálnic - 19.prosince D11 a 21.prosince D8. Dálniční síť se díky tomu prodloužila na 970 km. Předposlední 23,5km dlouhý úsek D8 spojil Ústí nad Labem se státní hranicí s Německem. D8 navazuje na novém hraničním přechodu Petrovice - Breitenau na německou A17. Na novém úseku se nachází nejdelší silniční tunel v ČR. Tunel Panenská je dlouhý 2176 metrů a navazuje na něj skoro třísetmetrový most. Tato technická lahůdka stála 4,2 miliardy korun. Náklady na celý úsek dosáhly 19 miliard korun. Dálnice D8 bude dokončena nejdříve v roce 2009, kvůli vleklým sporům o trasu 16,5 km přes České středohoří. Nově zprovozněný 42 km dlouhý úsek D11 nahradil nejnebezpečnější silnici v ČR, konkrétně úsek silnice č. 11 mezi Poděbrady a Hradcem Králové. Vzhledem k pozemkovým sporům nebyl dostavěn šestikilometrový úsek před Hradcem Králové. Její zakončení je řešeno provizorním sjezdem, který znemožňuje jízdu kamionům. Ty musí nejméně do roku 2009 používat od Chlumce nad Cidlinou stávající silnici první třídy.

Česko otevře pracovní trh novým členům EU - Rumunsku a Bulharsku

K pětadvacítce zemí Evropské unie přibyly 1.ledna dva balkánské státy - Rumunsko a Bulharsko. Po velkém rozšiřování v roce 2004 jsou na delší dobu poslední. V předsednictví bylo Finsko vystřídáno Německem. Řada evropských zemí má obavy z přílivu Rumunů a Bulharů hledajících v EU lépe

placenou práci. Proto zůstává novým členům uzavřen pracovní trh zemí původní patnáctky kromě Finska a Švédska. Členské státy, o které se unie rozšířila v roce 2004, s výjimkou Maďarska, se rozhodly opačně. Volný pohyb pracovních sil umožňuje pobývat v ČR bez trvalého pobytu, jehož vyřízení stojí nemalé peníze. Otevření trhu schválila vláda počátkem prosince s tím, že si nechala pootevřená zadní vrátka: v případě ohrožení trhu může zavést ochranná opatření. Také prezident Václav Klaus v novoročním projevu vyzval, abychom nedělali novým členským zemím to, co dělají některé jiné země nám. Rumunský charge d'affaires v ČR Dan Balanescu řekl v rozhovoru pro Aktualne.cz, že se Češi přílivu Rumunů bát nemusejí. "Český pracovní trh pro Rumuny není příliš atraktivní. Jedna z překážek je to, že rumunština je románský jazyk a pro Rumuny je obtížnější naučit se česky. Z tohoto důvodu dávají Rumuni přednost státům jako je Francie či Itálie." Server připomněl, že s Rumuny vstoupí do unie také dvoutisícovka Čechů z Banatu, jejichž předkové žili v Západních Karpatech již od roku 1823.

Podraží bydlení a elektřina, zlevní plyn

Regulované nájemné poroste v novém roce v průměru o 19,2%. Takové výrazné zdražování potrvá až do roku 2010, kdy by se měly srovnat ceny s neregulovaným nájemným. Od ledna 2007 zdraží elektřina, naopak zlevní zemní plyn. Elektřina podraží v průměru o 7,9%, plyn zlevní o 8,6%. Zvýšení cen elektřiny nebude stejné po celé ČR, rozliší se podle dodavatelů energie. Nejvíce stoupne cena proudu o 8,7% v jižních Čechách a na jižní Moravě. Například oproti Německu je cena elektrické energie v Česku zhruba o 30% nižší. "Za dva roky se obě ceny srovnají," řekl ČTK obchodní ředitel ČEZ Alan Svoboda. Naopak zemní plyn by měl zlevnit o 8,6% . Největší zlevnění pocítí firmy, v domácnostech bude cena plynu nižší o 4,2%. Nízká cena ovšem nejspíše potrvá jen do dubna, kdy skončí regulace tuzemského trhu. S liberalizací trhu předpokládají odborníci zdražení plynu, stejně jako se zvýšila cena elektřiny.

Kurzovní lístek ČNB
5. 1. 2007 (střed)

EUR, 1 .....27.635
Kanada, 1 .....17.973
Slovensko, 100 .....80.276
USA, 1 .....21.120

Kultura

Prostory bývalého Federálního shromáždění budou sloužit Národnímu muzeu

Vláda rozhodla, že budova bývalého Federálního shromáždění (FS), kde nyní sídlí Rádio Svobodná Evropa, bude převedena z resortu ministerstva financí do resortu ministerstva kultury pro potřeby Národního muzea. Základní kámen k nové budově RFE byl položen v pražském Hagiboru letos v říjnu. Prostory bývalého FS jsou určeny především světovým unikátům v českých sbírkách. Národní muzeum zde bude mimo jiné vystavovat své bohaté kolekce antického a mimoevropského umění, které patří k nejvýznamnějším v Evropě a jsou veřejnosti zpřístupňovány pouze při výjimečných příležitostech. Způsob instalace bude moci být volnější než v historické budově a umožní držet krok s nejmodernějšími světovými trendy v muzejnictví. Vedle výstav budou prostory bývalého FS využívány pro doprovodné programy, například pro filmová promítání, odborné akce, přednášky a konference, práci s dětmi a školní mládeží, koncerty apod. Současné prostory parlamentní knihovny a archívu budou sloužit pro potřeby Knihovny Národního muzea, která je druhou největší knihovnou v České republice (více než 3,5 milionů svazků) a především její starší fondy mají nevyčíslitelnou hodnotu. Získání budovy bývalého FS tak maximálně umožní zkvalitnit služby poskytované čtenářům a badatelům. Cílem Národního muzea je vytvořit propojením dvou sousedních budov muzejně-kulturní centrum světové úrovně, které by mimo jiné přispělo i ke zvýšení turistické atraktivity Prahy.

Na Barrandově otevřeli největší filmový ateliér v Evropě

Na pražském Barrandově byl v pondělí 11.prosince slavnostně otevřen nový zvukotěsný ateliér Max. Jedná se o komplex tří studií o rozloze čtyři tisíce metrů čtverečních a výšce 12-14 metrů. Česká republika se tak může pyšnit největším filmovým ateliérem v Evropě. Překonal i dosavadní jedničku mezi ateliéry, britský 007 v Pinewoodu, který letos krátce po dokončení bondovky Casino Royale vyhořel. Hlavním zákazníkem je americký Hollywood s druhým dílem výpravné rodinné fantasy Letopisy Narnie - Princ Kaspian. Podle ředitele Barrandova Vladimíra Kuby se zde hollywoodská produkce už několik měsíců připravuje na natáčení, které začne v půli ledna. Pro MF Dnes dále uvedl, že výhody Barrandova podle něj násobí hlavně Praha a další místa, která zejména zámořským filmařům připadají příjemnější než jinde. Svědčí o tom množství zahraničních filmů, jejichž producenti si pro natáčení vybrali právě Českou republiku. Jedná se o filmy Casino Royale, Satan přichází, Iluzionista či Kletba bratří Grimmů. Nové ateliéry vzbudily velký obdiv. I Miloš Forman blahopřál Barrandovu k největšímu ateliéru v Evropě. "V tuto chvíli je to jistě unikát, ale chcete-li zůstat naprostým unikátem nejen v Evropě, ale i na celém světě a navíc navždy, tak prosím neprodávejte pozemky, které tvoří volný horizont. Podobné už žádné hlavní město na světě nemá," napsal oscarový režisér podle MF Dnes.

Národní divadlo ohrožuje stávka

Nespokojenost zaměstnanců Národního divadla se současným stavem vyvrcholila 27. prosince, kdy herci české první scény zaslali ministru kultury Martinu Štěpánkovi petici Vánoční desatero. Hlavním důvodem nespokojenosti je osoba dočasného ředitele Jana Mrzeny, kterého dosadil právě Štěpánek. Neshody mezi ministerstvem kultury a divadlem, trvající řadu měsíců, ale začaly již za Štěpánkova předchůdce Vítězslava Jandáka. Divadelníci se proti ministrovi Štěpánkovi ohradili už v září, kdy po několika dnech ve funkci odvolal ředitele ND Daniela Dvořáka údajně kvůli závažným deliktům v hospodaření divadla. Dočasným vedením pověřil Jana Mrzenu. Na začátku prosince pak vypsal konkurz na nového ředitele s uzávěrkou 29.prosince loňského roku. Zrušení tohoto konkurzu a vypsání nového patří, vedle okamžitého odvolání Mrzeny, k hlavním požadavkům signatářů petice, kteří jinak hrozí stávkovou pohotovostí. Naopak zástupci orchestru a operního sboru se postavili proti petici herců a za Mrzenou stojí.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Stručný přehled cesty Benedikta XVI. do Turecka

Ve dnech 28.listopadu až 1.prosince 2006 uskutečnil Papež Benedikt XVI. návštěvu Turecka. První den se v Ankaře setkal s tureckým premiérem, poté navštívil muzeum Kemala Atatürka a vykonal návštěvu u tureckého prezidenta a setkal se s nejvyšším představitelem tureckých muslimů. Druhý den dopoledne navštívil města Izmir (Smyrna) a Efez. V efezském kostele Meryem Ana Evi pak slavil mši svatou. V podvečer, přijal papeže ekumenický patriarcha Bartoloměj I. Následující den se Benedikt XVI. zúčastnil spolu s patriarchou Bartolomějem I. oslavy svátku sv. Ondřeje, patrona konstantinopolského patriarchátu, v katedrálním kostele sv. Jiří. Po bohoslužbě Svatý otec vystoupil s promluvou a poté oba církevní představitelé podepsali společnou ekumenickou deklaraci. Potom papež navštívil muzeum Hagia Sofia a největší mešitu v Istanbulu – Modrou mešitu. Poté se setkal s některými náboženskými vůdci Turecka: arménským patriarchou, syrským metropolitou, vrchním zemským rabínem a s katolickými biskupy. V poslední den návštěvy ráno sloužil Benedikt XVI. mši svatou v istanbulské katolické katedrále Ducha Svatého. Zúčastnili se jí i někteří turečtí náboženští představitelé. Po mši pak papež odcestoval na letiště a vrátil se zpět do Vatikánu.

Ohlednutí kardinála Kaspera za cestou papeže do Turecka

V sídle Papežské rady pro jednotu křesťanů proběhla tisková konference bilancující apoštolskou cestu Benedikta XVI. do Turecka. Jak předeslal v úvodu kard. Walter Kasper, cesta daleko předčila očekávání a to ve všech třech dimenzích v ekumenické, pastorační i mezináboženské, která je v případě Turecka úzce spojena s politickou. V souvislosti s politickým pozadím papežské návštěvy kardinál Kasper poukázal na turecký model islámu v demokratickém státu. „Nemáme jinou alternativu, než sbližování mezi umírněnými zástupci náboženství. Střet civilizací by se změnil v katastrofu pro celé lidstvo. Je potřeba udělat všechno pro to, aby předsudky byly překonány. K tomu je nutné poznat druhého, přátelství, bez synkretismu." – řekl kard. Kasper. Apoštolský vikář v Anatolii, biskup Luigi Padovese, k tomu vysvětluje: „Historie zradikalizovala stanoviska jak v jedné, tak v druhé kultuře. Uznání hodnot musí být vzájemné. Nejde jen o uznání práv, ale také hodnot, které každá kultura nese. A když mluvím o kultuře, mám na mysli také náboženství, které se rovněž vyjadřuje skrze kulturu." V tom smyslu mluvil Benedikt XVI. už při úvodním setkání s premiérem Erdoganem na letišti v Ankaře. Papež podpořil cestu sbližování hodnot mezi Evropou a Tureckem. Jak podotkl kard. Kasper, cíl tohoto sbližování nechal Benedikt XVI. otevřený. Naopak předeslal, že Svatý Stolec není členem EU a nezasahuje přímo do otázek turecké kandidatury. „To, co řekl Svatý otec, je v podstatě stanoviskem, které sdílí katoličtí biskupové v Turecku, a dokonce nejen katolíci. Jsme pro, aby proces demokratizace Turecka nezůstával jen ve sféře zbožných přání... Pokud bude atmosféra v Turecku demokratická, nebude žádný problém s uznáním jeho místa v pluralitním systému, jako je evropský, v kterém má místo také svoboda názoru." Jakým směrem se může ubírat sbližování, ukázaly další dny návštěvy. Samotný fakt osobní přítomnosti, prostá gesta a co možná západní svět překvapilo nejvíc byla papežova modlitba v mešitě. Tlumočník, který doprovázel Papeže v Hagia Sophia a v Modré mešitě, popisuje okamžik, který obletěl svět jako nečekaně dobrá zpráva, takto: „Muftí navrhl Papežovi 40 sekud rozjímání. Skončil první a otočil se na mě s tázavým a znejistěným pohledem. Ale já bych si nikdy nedovolil přerušit rozjímání Jeho Svatosti." – říká Sedat Bornovali, 38 letý Turek, který se naučil italsky v salesiánské škole, přestože sám není křesťanem. Turecké veřejné mínění tedy nakonec přesvědčil obraz dvou mužů v bílém, kteří se zastavili k rozjímání. „Myslím, že se Papež modlil, co si myslel, to nevím." – řekl při tiskové konferenci kard. Kasper. Zdá se ale, že Benedikt XVI. to naznačil osobně: jednak gestem své pravice, kterou se dotýkal pektorálu, zlatého kříže, který měl kolem krku – aby nezavdal nikomu důvody ke spekulacím, ke komu se v modlitbě obrací. A pak, když na druhý den v katedrále Svatého Ducha mluvil o „pokorné cestě doprovázení" s těmi, „kdo nesdílejí naši víru, ale prohlašují, že se drží víry Abrahámovy a uctívají spolu s námi jediného, milosrdného Boha." Benedikt XVI. chtěl jít příkladem i v tomto ohledu, jak dokládají fotografie v tisku, ukazující Papežovy bosé nohy po té, co si podle muslimského zvyku při vstupu do mešity zul boty.

2% světové populace vlastní 50% světového bohatství

V těchto dnech publikovala univerzita OSN v Helsinkách studii, z níž vyplývá, že 10% světové populace disponuje 85% globálních zdrojů. Podmínky lidí, žijících v bídě, se stále zhoršují. Pouhá 2% světové populace – čteme ve studii – vlastní 50% světového bohatství, což se vztahuje na movitý a nemovitý majetek, bankovní konta a finanční aktivity. Světové bohatství v roce 2000 činilo 125 trilionů dolarů, což – pro představu – činí v přepočtu na každého jednotlivého obyvatele planety – 26 tisíc dolarů. Skutečná distribuce bohatství však, bohužel, neprobíhá tímto přepočtem, protože 56% obyvatel světové populace žije v podmínkách chudoby. Miliarda obyvatel planety žije z jednoho dolaru na den. Další, trochu šťastnější dvě miliardy obyvatel této planety, mají na den 2 dolary. Nerovnosti jsou tedy gigantické a alarmující: v Japonsku připadá v průměru 181 tisíc dolarů na obyvatele, ve Spojených státech amerických je to 144 tisíc, v Itálii 98 tisíc. Poslední dvě místa v této klasifikaci zaujímají Indonésie a Indie s 1400 dolary a s 1000 dolary na obyvatele. Studie Helsinské univerzity OSN uvádí, že bohatství má tendenci být distribuováno způsobem méně nespravedlivým uvnitř jednotlivých států než mezi jednotlivými zeměmi a státy. Pro redukci nerovnosti tedy studie doporučuje zaměřit se „spíše na postupnou konvergenci rozdělování bohatství mezi jednotlivými zeměmi než na rozdělování bohatství uvnitř těchto zemí".

Podle zpráv ČBK a Rádia Vatikán

K hranicím všehomíra

Nyní o Vánocích předstoupil před náš zrak opět jeden z velkých Božích divů. Pán a Stvořitel všeho světa se stává v malém městečku na této zemi člověkem. Je to neslýchané tajemství: malé slaboučké Dítě leží v jeslích, nad ním vidíme pro tehdejší lidi nepředstavitelně velkou zemi a nad chudobou Svaté rodiny nesmírné bohatství hvězdného světa. Chceme-li tomuto tajemství blíže porozumět, bude pro nás dobré povznést se v myšlenkách nad tento kosmický systém a uvážit jeho velikost.

Naším užším domovem v kosmu je sluneční systém, v jehož středu stojí Slunce. Naše Slunce je stálice, tzn. svítí a září samo o sobě a svou energii čerpá z termonukleárních procesů. Je obklopeno sedmi velkými planetami, které nezáří samy od sebe, nýbrž jsou ozařovány Sluncem, a proto jsou na nebi viditelné jako „putujíci hvězdy". Naše ústřední hvězda má průměr 109 x větší než naše Země, tj. 1 mil. kilometrů. Hmotnost Slunce je 333 000x větší než hmotnost Země. Jsou to dva kvintiliony kilogramů (číslo 2 s 30 nulami). Jsou to úděsná čísla, když přitom pomyslíme, že Slunce patří mezi tzv. trpaslíky a jeho teplota na povrchu je 5 500°C. Uvnitř Slunce je ovšem teplota mnohem větší. Jsou však také obrovité hvězdy, jejichž průměr je 100x až 1000 x větší než průměr Slunce, a ty mají pochopitelně mnohem větší světelnou sílu.

Jak dnes víme, je Slunce jen jednou z asi 100 miliard hvězd, které tvoří naši Mléčnou dráhu. Mléčná dráha je galaxie neboli seskupení hvězd, které má tvar ploché čočky. Tak zabírá nesmírný prostor, a proto se její jednotlivé hvězdy nacházejí v obrovských vzdálenostech. Než se odvážíme vstoupit do prostoru Mléčné dráhy, musíme si říct něco o vzdálenostech. Budeme totiž konfrontováni s neslýchané velkými čísly a ta nás
chtějí přesvědčit, že jsou to čísla exaktně změřitelná a žádné přibližné údaje. Když jsme viděli, že už vzdálenosti ve slunečním systému jsou tak velké, že si je nedokážeme představit, zavádíme velikost, která je snáze vyjádřitelná, a tou je světelný rok. Je to dráha, jakou urazí za jeden rok světelný paprsek, jehož rychlost je 300 000 kilometrů za sekundu. Je to tedy vzdálenost 9 500 000 000 000 kilometrů. Z posunu spektrálních čar ve světle galaxií poznáváme, že všechny jsou v pohybu a vzdalují se od sebe, což znamená, že se vesmír rozšiřuje.

Vraťme se však k naší Mléčné dráze, čočce, jejíž průměr činí 100 000 a tloušťka 20 000 světelných roků. Pozorována z naší země jeví se Mléčná dráha jako nepravidelně ohraničený světlý pás na obloze. Z výpočtu jednotlivých oblastí se dospělo k závěru, že tuto čočku tvoří asi 100 miliard hvězd. Není tomu ještě ani sto let, co můžeme s jistotou říci, že svítící chomáčky, které vidíme na hvězdné obloze, jsou rovněž mléčné dráhy neboli galaxie. V oblastech nezastíněných kosmickým prachem nacházíme mnoho takových mléčných drah, které existují jako houfy větších nebo menších systémů. Jejich počet odhadujeme číslem větším než 100 miliard. Údaje zde mohou být jen přibližné. Naše sousední galaxie je mlhovina v souhvězdí Andromedy, která je od nás vzdálena téměř tři miliony světelných let. Je to jediná galaxie, kterou můžeme pozorovat pouhým okem. Jiné galaxie jsou mnohem vzdálenější, jejich odlehlost tvoří miliardy světelných let.

Co nám říkají tyto vzdálenosti? Jestliže k nám světlo letělo 2, 5 nebo 100 milionů let, než k nám dospělo, znamená to, že tyto hvězdy nevidíme tak, jak vypadají dnes, ale jak vypadaly před 2 či 5

Snímek galaxie Andromeda (M31) ve stejnojmenném souhvězdí

nebo 100 miliony let. Vesmír se nám tedy představuje nikoliv ve své dnešní podobě, nýbrž v různém stupni své minulosti. Ty nejvzdálenější hvězdy, které ještě můžeme vidět, jsou vzdáleny asi 14 miliard světelných roků. Podle nejmodernějších názorů můžeme konstatovat, že vesmír má přesto jen omezenou velikost, za jejíž „okraj" se nemůžeme podívat. To jednak z principiálních důvodů, jednak proto, že i naše nejmodernější přístroje jsou omezené. Síly ve vesmíru, především daleko sahající gravitace, ale také magnetické a elektrické síly, jsou odpovědny za soudržnost vesmíru, za chaos a řád, za vznik, život a smrt hvězd, hvězdokup a galaxií.

Když se vrátíme k vývoji představ o našem světovém systému, vidíme, že ve starověku panoval nejdříve geocentrický obraz světa, kdy lidé chápali sebe na Zemi jako ve středu, kolem kterého se pohybují nebeská tělesa. V novověku významní astronomové, jako Kopernik, Kepler a Newton, vytvořili heliocentrický systém, v jehož středu je Slunce, kolem kterého se pak vše pohybuje. I tento názor byl už překonán tzv. galaktickým systémem: středem světa je naše Mléčná dráha. Dnes však víme, že je jen jednou z nesčíslně mnoha galaxií a naše postavení v kosmu není nijak upřednostněno. Poznatky astronomie nás tedy učí krok za krokem dívat se na člověka jako na bezvýznamný prášek ve vesmíru. A přece: je člověk ve vesmíru opravdu bezvýznamný? „Musíme si být vědomi, že komplexnost lidského rozumu je největší komplexnost, jakou ve vesmíru známe. Nic komplexnějšího jsme zatím neobjevili." (prof. Primack) Lidský mozek je nejvelkolepější konstrukce ve vesmíru! Bůh však chtěl člověka uprostřed tak nesmírného vesmíru ještě více vyznamenat.

Před dvěma tisíci lety se v chudé stáji narodilo Dítě. Je to Boží Syn, Bohem darovaný Vykupitel světa. Touto událostí Bůh nevýstižně zvětšil význam a důstojnost člověka. Bůh, Stvořitel nekonečného kosmu, miluje jednoho každého z nás, vykoupil ho a povolal k věčnému životu. Tak můžeme my, kteří se v průběhu tisíciletí cítíme stále více zatlačováni do nepatrnějšího koutku vesmíru, plni vděčnosti konstatovat: Skrze Ježíše Krista jsme se opět stali středem vesmíru.

Podle Betendes Gottes Volk 4/2006

Pouť do Svaté země (1)

Pokračování ze str.2

Obyvatelstvo a kultura země zde odedávna byly různorodé. V době Ježíšově se obyvatelstvo dělilo jednak na Židy a judaizované národnostní menšiny, jako byli Samaritáni a Idumejci, jednak na pohanské helénistické národy, které byly vzájemně spjaty řeckou kulturou. Tomuto rozdělení odpovídala také dvojjazyčnost obyvatel: mluvilo se aramejsky a řecky. Aramejština, která se vyvinula z jednoho ze západosemitských dialektů, začala asi v 7.stol. př. Kr. postupně vytlačovat hebrejštinu jako dorozumívací jazyk a byla v době Ježíšově národním jazykem.Od babylonského zajetí (583 - 537 př. Kr.) bylo slyšet hebrejštinu jen v synagóze při čtení svatých písem. Převážně židovské bylo jen Judsko. Samařsko a Galilea byly rovným dílem židovské a helénistické. Vzhledem k těmto dobovým poměrům je pravděpodobné, že Ježíš mluvil mimo svou aramejskou mateřštinu a kultovní hebrejštinu také řecky a latinsky. Latina byla totiž řečí římských okupantů.

Zeměpisné členění Palestiny je skutečně rozmanité. Vysočiny se střídají s úrodnými nížinami, členitá pohoří jsou brázděna úzkými údolími, která se nakonec široce otevírají do kraje, protipólem vyprahlých náhorních planin jsou zelené oázy a úrodná pole v nížinách. Snad nikde na světě nenajdeme na tak malém prostoru takovou různorodost krajiny a podnebí. Od zalesněných výšin Karmelu a pahorků Galileje sestupujeme ke břehům Genezaretského jezera a údolím řeky Jordánu se nakonec dostáváme až do nekonečné pouště kolem Mrtvého moře. Zatímco se terén jen pozvolna zvedá od pobřeží Středozemního moře až k Jeruzalému, dále na východ prudce klesá až do největší prolákliny světa, kde jsou jen šedé skály, písek, sůl a moře bez života. Podnebí je v zemi určováno bez ohledu na její rozmanitost jediným společným činitelem: rozdělením roku na dvě jasně oddělená roční období – suché a horké léto a deštivou zimu. Období dešťů začíná v říjnu a končí v dubnu. Po tomto přívalu vláhy se na krátko celá Palestina zazelená a rozkvete směsicí květů, aby se zanedlouho tento pestrobarevný koberec opět proměnil ve vyprahlou poušť, kde se jen na suché trávě budou popásat stáda dobytka.

Ještě dnes je Palestina zemí, která žije převážně ze zemědělství. Písmo svaté ji nazývá zemí oplývající mlékem a medem. V jedné egyptské zprávě z 19.století před Kristem nalézáme chválu, která ještě předčí chválu biblickou: „Byla to krásná země... Byly tam fíky a vinné hrozny, měla víc vína než vody, měla hodně medu (tím myšleny datlové palmy pozn. aut.) a hojně oleje. Na jejich stromech bylo všelijaké ovoce. Byl tam ječmen a pšenice a bezpočet nejrůznějšího dobytka... Podali mi chléb jako každodenní stravu a víno jako každodenní nápoj, vařené maso a pečenou drůbež, nemluvě o zvěři pouště." A ještě co píše sv. Jeroným: „Jak nádherná je to země, která nad jiné vyniká úrodností, nepopře nikdy ten, kdo ji procestoval a na vlastní oči viděl její města a spanilost krajiny od severu k jihu."

Zvláštním geologickým jevem Svaté země je řeka Jordán, která je její zúrodňující tepnou. Pramení v pohoří Hermon a protéká nejníže položeným údolím na zemi a končí v Mrtvém moři. Údolí Jordánu je posledním výběžkem velké příkopové propadliny, která se táhne od Sýrie přes Rudé moře až po východní Afriku, která byla vytvořena vrásněním a separací afrického kontinentu. Před mnoha miliony let, ke konci třetihor, poklesla země od Rudého moře až k pohoří Tauros a tak vznikla obrovská proláklina, kterou naplnily přívalové deště a tající ledovce vodou. Obrovské moře postupně vysychalo, až se scvrklo na velké slané jezero dnes známé jako Mrtvé moře a tisíciletá eroze vytvořila podivuhodné koryto Jordánu se dvěma jezery na své cestě. Řeka Jordán (hebrejsky Nahar HaJarden, což se překládá jako sestupující či klesající), je dlouhá 320 km (vzdušnou čarou jen 170 km) má skutečně neuvěřitelný spád, který od pramene až po ústí činí kolem 950 metrů. Pramennou oblastí Jordánu jsou jihozápadní svahy pohoří Hermon ne výšce asi 500 metrů nad hladinou Středozemního moře na pomezí Libanonu, Izraele a Sýrie. Vlastní řeka vzniká soutokem tří říček Dan, Senir a Chermon na bažinaté pláni Chule, pozůstatku někdejšího velkého jezera, které se už na dnešních mapách nevyskytuje, protože bylo v letech 1951 – 1958 Izraelci vysušeno a bažina, která byla kdysi jen líhní komárů byla zúrodněna. Vyjma údolí Chule má Jordán na horním toku poměrně prudký spád a četnými peřejemi klesá k rozlehlému Galilejskému jezeru, ležícímu 210 metrů pod úrovní moře. V tomto úseku představuje

Pohled na Svatou zem z družice: Na snímku nahoře je pohoří Hermon, dále je dobře patrné celé údolí řeky Jordánu s Galilejským jezerem na severu a Mrtvým mořem na jihu.

zároveň mezinárodně uznanou státní hranici – zatímco pravý břeh Jordánu je územím Státu Izrael, na levém břehu se rozkládají Golanské výšiny, část Sýrie okupovaná Izraelem od roku 1967. Poté, co opustí Galilejské jezero, přijímá Jordán zleva řeku Jarmúk, která odděluje Golanské výšiny od Jordánska a už volněji s přibývajícími meandry klesá dále k jihu, kde tvoří nejprve hranici mezi Izraelem a Jordánskem a posléze mezi palestinským Západním břehem (v současné době pod vojenskou kontrolou Izraele) a Jordánskem. Přibírá ještě další levý přítok, řeku Jabok a končí svou pouť v poušti u Mrtvého moře 417 metrů pod úrovní světového oceánu. Jordán je nejvýznamnějším zdrojem sladké vody pro oblast Izraele, Palestiny, Jordánska a přilehlé části Sýrie. V současnosti je pro zásobování pitnou vodou, zemědělské závlahy (většina izraelského zemědělství se opírá právě o vodu z

Jordánu) či průmysl odebírána téměř veškerá voda řeky. To má jednak negativní důsledek v podobě setrvalého poklesu (řádově již několik metrů ročně) hladiny Mrtvého moře, neboť přítok se zastavil a Mrtvé moře je napájenou pouze srážkovou vodou v době dešťů, druhá činí z kontroly toku řeky otázku prvořadého politického významu. Jedním z hlavních bodů mírové smlouvy z roku 1994 mezi Izraelem a Jordánskem tak bylo právo Jordánska na vyšší podíl při odběru vody z Jordánu. Ze stejného důvodu Izrael prozatím odmítá navrátit Sýrii Golanské výšiny, které umožňují kontrolovat dvě ze tří zdrojnic řeky. V květnu 2005 uzavřely Jordánsko, Izrael a Palestina dohodu o výstavbě velkokapacitního převaděče vody z Rudého do Mrtvého moře, který by měl nahradit deficit přítoku Jordánu.

Zmínky o řece Jordán se objevují na řadě míst Bible. Úrodnost údolí Jordánu je zmiňována už v knize Genesis 13, 10, kde je přirovnáváno k „zahradě Hospodinově". Připomínkou četných brodů přes Jordán jsou například Genesis 32, 11, 23-24, kde patriarcha Jákob se svou družinou překračuje Jordán a u brodu přes Jabok zápasí s Bohem. O Jordánu mluví kniha Jozue 3, 1-17, kde Izraelité přes rozvodněnou řeku zásahem Božím vstupují do zaslíbené země. A konečně v Jordánu byl též Janem Křtitelem pokřtěn Ježíš Kristus (např. Marek 1, 9).

Pokud se chceme stručně vrátit k dějinám Svaté země, můžeme připomenout, že od 12. století př. Kr. na území Palestiny sídlily především izraelské kmeny, které vytvořily Izraelské a Judské království, a dále také pohanské národy Filištejců, Aramejců, Moabitů, Amonitů a Edomitů. Střídavě se území dostávalo do vlivu velkých mocností Asýrie, Babylonie, Makedonie a Egypta. Nakonec se země po krátkém období samostatného židovského státu pod vládou Hasmonejců dostala do moci Říma a později se stala římskou provincií zvanou Judea. Přesto různé části území byly spravovány různými králi, etnarchy či jinými pověřenými osobami. Do tohoto období spadá i život Ježíše Krista, jak jej popisují evangelia. V roce 66 po Kr. vypuklo v Jeruzalémě první celonárodní židovské povstání proti Římu. To potlačily až římské legie pod vedením nejprve Vespasiana, a od roku 69, kdy se Vespasianus stal císařem, pak jeho syna Tita. Válka prakticky skončila dobytím Jeruzaléma na podzim roku 70, při němž byl zničen chrám. Poslední místo odporu – pevnost Masada na západním břehu Mrtvého moře padla v roce 74. Druhé celožidovské povstání proti Římu v letech 132-135 vedl Šimon bar Kochba. Po jeho krvavém potlačení císař Hadrián zakázal židovské náboženství, popravoval židovské učence a zakázal používání a vlastnění Tóry. V obnoveném Jeruzalémě nazvaném Aelia postavil chrám se dvěma sochami, jednou Jovovou a druhou svou a celou Judeu přejmenoval podle původních obyvatel a starých nepřátel židů na Palestinu, aby zahladil i sebemenší památku na židovské osídlení. Židům byl do Aelie vstup zakázán a většinou byli vystěhováni do Galileje. Po roce 324 začal s obnovou Svaté země první křesťanský císař Konstantin Veliký, který se svou matkou sv. Helenou začal přebudovávat Jeruzalém na křesťanské město. Po rozpadu Římské říše se Palestina stala součástí různých říší, až v roce 636 vstoupili do Jeruzaléma muslimové a palestinské území se dostalo pod vliv islámu. Během 11. a 12. století sem vedlo několik křižových výprav, křesťané dobyli Jeruzalém a vyhlásili zde v roce 1099 Jeruzalémské království, z této doby také pocházejí všechny izraelské historické hrady stavěné v evropském stylu. Avšak již v roce 1187 byl Jeruzalém dobyt egyptským sultánem Saladinem a v roce 1291 Jeruzalémské království po nadvládou muslimů zcela zaniklo. Potom se Palestina stala kořistí arabských Mameluků a od roku 1516 připadla Osmanské říši a jako její součást setrvala až do jejího pádu na konci 1. světové války. Po porážce osmanského Turecka se stala Palestina britským protektorátem. Na základě Balfourovy deklarace z roku 1917 byly Britskou vládou ustanovena Palestina jako národnostní země pro židovský národ. V té době zde začali židovští boháči především z USA vykupovat za poměrně nízkou cenu pozemky od arabských šejků a do Palestiny se začali stěhovat židé z celého světa.

Od 30. let minulého století začaly sílit požadavky židů na vlastní stát. Za druhé světové války i po ní vzrostl proud židovských utečenců z Evropy do tehdejší Britské Palestiny. V roce 1948 OSN rozhodla, že země bude rozdělena na arabskou a židovskou část. Izraelci ihned po odchodu mandátních vojsk Velké Británie vyhlásili samostatný stát Izrael. Měl být vyhlášen i palestinský stát, jenže na arabské části palestinského území se nezformovala jasná politická reprezentace. Izrael byl ihned po svém vzniku napaden šesti arabskými státy, deklarujícími za cíl svého válečného úsilí jeho naprosté zničení. Izrael však ve válce zvítězil a obsadil některá území původně přiřknutá arabskému státu (zbytek obsadilo Jordánsko a Egypt). Obsazená území byla ještě rozšířena v roce 1956 v tzv. suezské válce s Egyptem, územní zisky však byly poměrně brzy vráceny. V roce 1967 porazil Izrael v tzv. šestidenní válce koalici Egypta, Sýrie a Jordánska vedenou Gamálem Násirem (v této válce získal Gazu, arabskou část Jeruzaléma, Západní břeh Jordánu a celý Sinajský poloostrov), v roce 1973 pak odrazil nový útok Egypta a Sýrie pod vedením Sadata (jomkipurská válka) a v roce 1979 s Egyptem uzavřel mírovou smlouvu. Roku 1982 pak byl Egyptu vrácen Sinajský poloostrov. Naproti tomu Západní břeh Jordánu i Gaza byly ponechány pod Izraelskou kontrolou a od roku 1967 je Izrael systematicky osidlován židovskými osadníky, což dodnes způsobuje velké problémy. Izrael se také angažoval v občanské válce v Libanonu (1975-1990) a dodnes je mezi Izraelem a Sýrií a Libanonem válečné napětí. Na počátku 90. let začala země spolupracovat s Organizací pro osvobození Palestiny pod vedením Jásira Arafata, který za to získal Nobelovu cenu míru. Roku 1999 však mírový proces skončil novou vlnou násilí. V současné době staví Izrael zeď, jež má zabránit v pronikání teroristů na izraelské území.

Současný stát Izrael zaujímá rozlohu 20 946 km² a žije zde 7 026 000 obyvatel, které tvoří ze 77 % Židé, 18,5 % Arabové, a 4,3 % ostatní skupiny (beduíni, drúzové a další). Úředním jazykem je hebrejština a arabština. Státem uznávaná náboženství jsou judaismus, islám a křesťanství. Průmysl země se soustřeďuje na zemědělství, potravinářství, obrábění diamantů, textil a chemii. Velký význam pro hospodářství země má i turistika a návštěvy poutníků z řad křesťanů i Židů. Roční příjem v přepočtu na obyvatele činí asi $ 17.500 (v České republice je to asi $ 10.800).

I když ještě několik týdnů před naší poutí do Svaté země v říjnu loňského roku se ještě zuřivě bojovalo v jižním Libanonu a území Izraele bylo ostřelováno raketami, během naší pouti zde byl naprostý klid. Zdá se však, že je to ale jen klid před očekávanou bouří. Přichází nám na mysl slova Pána Ježíše: „Nebe a země pominou, ale má slova nepominou." Hospodin uzavřel smlouvu s praotcem Abrahamem pro „vyvolený národ" a ta by měla platit až do konce světa. Od příštího čísla Hlasů národa se již vydáme postupně po pamětihodných místech Svaté země.

Připravil Karel Chrobák

MUZIKÁL

Marilyn Monroe

Radek Balaš, Jana Hurdesová, Iva Slezingrová
a divadelní spolek D.E.Ch.
si Vás dovolují pozvat na představení komorního muzikálu
Vlastimila Nováka a Radka Balaše

Marilyn Překrásné děcko,

aneb případ 82 128

Tento muzikál plný krásných písniček a oslnivých tanců, plný humoru i napětí zachycuje všechny důležité okamžiky ze života slavné americké zpěvačky a herečky Marilyn Monroe.
V dalších rolích se představí Stanislav Horáček, Josef Pavlica, Tomaš Laga, Petr Draxler, Ladislav Murarik, Radek Šulc a Hynek Větřiček, Pavel Štěrba, Petra Kudrnovská, Helenka Pavlíková, Peter Macko a Roman Hruška.

V Besedním domě

(vedle českého kostela Panny Marie Svatohorské)
2416 S. 61st. Ave. CICERO, IL 60804

Premiéra	**Sobota 27.ledna 2007 v 8.00 PM**
Rodinné představení	**Neděle 28.ledna 2007 ve 3.00 PM**
Repríza	**Neděle 28.ledna 2007 v 7.00 PM**

V Slovak klubu

6215 W. 26th Str., BERWYN, IL 60402

Další repríza	**Úterý 6.února 2007 v 9.00 PM**

Vstupné: v předprodeji $ 12, na místě $16
Na rodinné představení v neděli 28.ledna ve 2.00 PM
mají děti do 12 let vstup zdarma a mladí do 18 let vstupné $ 10.

Nenechte si ujít jedinečný kulturní zážitek a přijďte podpořit naši snahu a ochutnat české jídlo i pivo. - Těšíme se na Vás.

CZECHOSLOVAK ALLIED ORGANIZATIONS IN CHICAGO

cordially invites you to attend the

49th Representative Ball

Saturday, February 3, 2007

Featuring music by

St. Louis-Czech Express Band

Terrace Ballroom of Drury Lane Oak Brook – 100 Drury Lane, Oak Brook Terrace, Illinois

Donation: $75.00 per person, includes dinner with unlimited wine.

Cocktails at 6:30 p.m. – Dinner at 7:00 p.m.

Presentation of the 2007 debutantes at 8:30 p.m.

Music by St. Louis-Czech Express Band from 7:00 p.m. – 12:30 a.m.

Formal attire requested.

For further information and table seating, call Mrs. Vlasta Vicenik at (708) 354-0520.

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilství
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road
Berwyn, IL 60402
Tel. (708) 795 – 4400

ČESKÁ SÍŇ KARLÍN

Wednesday dances 2006
Dancing from 7:30 PM - 10:30 PM

Karlin Hall and Club
5304 Fleet Ave
Cleveland, OH

For details and updates call:
216 - 883 - 4760

Czech Kitchen call:
216 - 581 - 4362

MUSIC EVERY WEDNESDAY

JANUARY 3, 10, 17, 24 & 31

FEBRUARY 7, 14, 21 & 28

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky"

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.
1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)
LaGrange Park, Illinois 60526
Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail
FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line
E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

Vzpomínka

Bůh je láska.

S bolestí a prázdnotou v srdci vzpomínám.

Dne 27.ledna 2007 tomu budou čtyři roky, co mne náhle opustil můj milovaný manžel

Vytautas Vanagas

Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat u Panny Marie Svatohorské v Ciceru v sobotu 27.ledna 2007 v 6.30 večer.

Za vzpomínku v modlitbách děkuje

Marie Vanagas P.E., CIP
manželka

Srdečně zveme všechny členy na

VÝROČNÍ SCHŮZI ČESKÉ MISIE

Schůze se bude konat po mši svaté v sobotu 20.ledna 2007 asi v 7.45 večer v klubovně Misijního domu 2340 S. 61st Ave, Cicero, IL 60804

Bude podána zpráva o činnosti misie za rok 2006.
Finanční zpráva o hospodaření misie za rok 2006.
Uskuteční se volby nové Misijní rady.
Bude předložen plán činnosti na rok 2007.

Těšíme se na Vaši hojnou účast.

Rev. Dušan Hladík, president
a
Rada České Misie

HLASY NÁRODA

Máte již zaplaceno předplatné na rok 2007?

Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí

USA na rok – osobní odběr: 30.00 USD
USA na rok – poštou 1.třída: 40.00 USD
Kanada na rok letecky: 40.00 USD
(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)
Ostatní cizina na rok letecky: 55.00 USD

Naše adresa:
Hlasy národa,
P.O. Box 508 576,
Cicero, IL 60804
Tel.:(708) 656 -7472 Mobil: (708) 533-1050
Doporučte Hlasy národa svým známým!

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance
Since 1879
1-216-341-0444

Elsie T. Malec, Secretary -Treasurer
Mary Ann Mahoney, President

- **Chicago Representatives**

Loretta Moravecek 1-708-484-3162
Dolores Jacklin 1-630-968-1292

REMONT EP INC.

Evžen Peroutka

Zavedená česká stavební firma,

nabízí veškeré práce remodelingu v tomto sortimentu:
Framing, drywall, plumbing, painting, obklady, dlažba
Remodeling:
koupelny, kuchyně, byty, basementy.

Kontakt: Evžen Peroutka
Tel: 773 – 802 3280

Voice of Cleveland

WERE 1300-AM
Sundays: 1.00 - 2.00 p.m.
Host: Joe Kocab

WHK 1220-AM
Sundays: 3.00 - 5.00 p.m.
Host: Joe Kocab

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 am

PROBLÉMY S POČÍTAČEM ?

RELAX....POMOC JE NA CESTĚ !

- *Opravy PC*
- *Odvirování / Vyčištění*
- *Lekce a školení:*
  - *Internet*
  - *Základy ovládání PC*

OPRAVUJEME VŠECHNY ZNAČKY POČÍTAČŮ
DELL COMPAQ AMD Microsoft intel IBM lenovo SONY TOSHIBA

888-834-9266
VOLEJTE ZDARMA
SMARTech Computer

Moje milosrdenství je větší než tvoje bída

Donald Colloway byl jedním z dětí, které v dnešní konzumní společnosti vyrůstají bez Boha a s láskou zraněnou mnoha ranami. Pro své rodiče a příbuzné byl beznadějným případem. Jeho životní příběh a obrácení je chvalozpěvem na Boží milosrdnou lásku. Má pomoci všem čtenářům, aby nikdy neodsuzovali člověka, i kdyby klesl jakkoliv hluboko.

Žili jsme jen pro zábavu

Byl jsem pokřtěn až jako 10letý, ale nikoliv z náboženských důvodů, nýbrž jen proto, že i můj nevlastní otec byl pokřtěn. Můj otčím, třetí muž mé matky, byl důstojníkem vojenského námořnictva. Byl to dobrý člověk, ale v žádném případě ne nábožný. Naše rodina žila zcela světsky, vlastně jen pro zábavu. Zaměstnání mého otčíma mělo za následek, že jsme často měnili bydliště. Krátce po svatbě mých rodičů jsme se přestěhovali z Virginia Beach do jižní Kalifornie, kde můj život nabral nesprávný směr. Chodil jsem do školy a nic víc jsem nepokládal za potřebné. Daleko více se mi líbilo ležet na pláži, kde jsem jako jedenáctileté dítě začal brát drogy a zneužívat děvčata. Stále častěji jsem byl opilý, kouřil jsem všechno možné a brzy jsem se ocitl mimo všechnu kontrolu. Rodiče už na mě neměli vůbec žádný vliv. Když jsme se přestěhovali do blízkosti Los Angeles, pokračoval jsem v tomto životním stylu dále, protože jsem si velice rychle našel přátele, kteří byli naladěni na stejnou vlnovou délku.

Jednoho dne nám otčím oznámil: „Budu přeložen do Japonska a budeme tam bydlet několik roků." Touto zprávou se pro mě zhroutil celý svět. Všechno, co pro mě mohlo mít nějakou cenu, jsem náhle ztratil: přátele, život na pláži, drogy, děvčata, alkohol.

Pomyslel jsem si: Oni zničí můj ráj! Proto jsem se rozhodl: Udělám svým rodičům ze života peklo!

Vyhnaný ze země

Sotva jsme přijeli do Japonska, okamžitě jsem se spolčil s jednou bandou amerických mladistvých, se kterými jsme páchali neuvěřitelné věci. Jako čtrnáctiletý jsem denně bral drogy, opium, heroin a pil mnoho alkoholu. Každou noc jsem spal s jiným děvčetem a získal jsem tak všechny zkušenosti hříšného života, jaké je možno si představit. Utekl jsem z domu a spolu s jedním kamarádem jsem se dopouštěl závažných kriminálních činů. Kradli jsme motorky a auta, přepadali banky a byli jsme dokonce zapleteni do machinací japonské mafie.

V té době se matka ze strachu o mne nervově zhroutila. Ve svém zoufalství se obrátila na jednoho duchovního, který byl „náhodou" katolickým vojenským kaplanem. Kde je Donny? Je mrtvý? Co je s ním? Protože ji tento kněz opravdu dokázal potěšit, rostla v ní touha stát se katoličkou. Já jsem se o tom dověděl až o několik let později, protože v tom čase mi bylo všechno jedno. O nikoho jsem se nestaral, ani o otce, ani o matku. Všechno se točilo jen kolem mne.

Přišel čas, kdy se moje matka měla vrátit zpět do USA, aby znovu našla ubytování pro rodinu, protože končila doba působení mého otce v Japonsku. Protože jsem byl nezvěstný, musela odjet z Japonska, aniž by se se mnou rozloučila. Brzy nato si mě všimla státní policie, protože odposlouchávala moje nelegální telefonáty z americké vojenské základny. Brzy nato mě našli a zatkli.

Spoutaného a přivázaného k židli mě vyslýchali v policejní kanceláři. Přesto se mi podařil útěk, protože jsem byl rychlý a šikovný. Opět mě chytili. Protože jsem byl pro společnost nebezpečný, vyhostili mě bez soudu ze země. Provázen čtyřmi policisty byl jsem dopraven na letiště. Dokonce mě spoutali i v letadle, a tak jsem byl vydán do Ameriky. Byl jsem zcela zdivočelý a moje neupravená hříva mi sahala do půli zad. Podruhé mi vzali všechno, co jsem miloval: peníze, drogy, děvčata a moji svobodu.

Žil jsem jako umírající

Protože jsem byl nezletilý a svoje delikty jsem provedl v Japonsku, nemohl jsem být v USA postaven před soud. Na letišti mě předali mému otci, kterému jsem k vlastnímu překvapení dovolil, aby mě doprovodil do našeho nového domova v Pennsylvánii. Tam mě s pláčem přijala moje matka.

Neviděli jsme se již několik měsíců. Podíval jsem se jí do očí a řekl jsem: Nenávidím tě! Ano, nenáviděl jsem svoje rodiče, nenáviděl jsem každého člověka, nenáviděl jsem sám sebe. O Bohu nebo o náboženství jsem neměl nejmenší potuchy. Státní policie nařídila mým rodičům, aby mě předali do výchovného ústavu, ze kterého jsem však velice brzy utekl. Hned první noc jsem se opil celou lahví vodky a začal jsem opět svůj starý život, ještě hůře než dříve.

Moje strava se skládala z makaronů, sýrů, uklidňujících léků a tvrdých drog. A ženy, nespočetné množství žen, každou noc jiná... Moje vlasy, volně rozpuštěné, sahaly až k opasku. Na záda jsem si dal vytetovat velký obraz. Poznal jsem jednu hudební skupinu, která se jmenovala „Vděčná smrt", a s ní jsem jezdil po celé zemi, dokud jsem neskončil v Louisianě ve vězení. Vykoupil mě jeden přítel a spolu jsme odjeli ze země. Cestovali jsme vždy pěšky. Následkem mého nezřízeného života byla pohlavní nemoc, která se naštěstí dala vyléčit. Zhroutil jsem se a opět jsem se vzpamatoval... a pokračoval jsem stejným stylem dále. Žil jsem jako umírající. Ještě dnes si vzpomínám na to, jak jsem jednou ležel na chodníku, když jsem vzal větší dávku drogy. Měl jsem přitom pocit, že se mi roztrhne hruď a pukne

Donald Colloway před svým obrácením

srdce, tak prudce mi tlouklo.

Protože jsem neměl žádné přístřeší, bydlel jsem krátce opět u rodičů. Hluboké utrpění, které jsem jim způsobil, přivedlo je oba i mého nevlastního bratra do katolické církve.

Dělal jsem si z nich žerty, a to především tehdy, když se ke mně chovali laskavě a vlídně. Pro mě platilo jen jedno heslo: Dělejte si, co chcete, jen mi dejte pokoj!

Žena mých snů

Jednoho dne v roce 1992, měl jsem tehdy 20 let a byl jsem vlastně se svým životem na konci, měl jsem náhle vnitřní jistotu, že během následující noci se stane něco rozhodujícího. Snad zemřu? V každém případě jsem věděl: Dnes večer musím zůstat doma. Nikdo mě nedokázal přesvědčit, abych vyšel ven. Nebyl jsem však zvyklý trávit večer sám a velice jsem se nudil. A tak jsem se prohrabával v naší knihovně, zda tam nebude něco zajímavého, čím bych si mohl ukrátit dlouhou chvíli. Panovačně jsem vzal do ruky jednu knížku. Měla titul: „Královna míru se zjevuje v Medjugorje."

Samozřejmě, že jsem neměl představu, co je Královna míru ani Medjugorje. Zdálo se mi, že knížka je plná cizích slov: Ježíš, Maria, Panna, růženec, Eucharistie... Slova, která jsem v životě nikdy neslyšel. Tak jsem si prohlížel fotografie. Díval jsem se na snímek dětí, které upřeně hleděly na jeden bod. To mě zaujalo, a tak jsem navzdory cizím výrazům začal číst. Nakonec jsem knihu doslova hltal, jako by šlo o život, dokud jsem ji do čtyř hodin ráno celou nedočetl.

Neznal jsem tuto Pannu Marii, a přece jsem intuitivně věděl: To je ta žena, kterou jsem celý život hledal. Už od dětství jsem toužil po dokonalé lásce, ale hledal jsem ji na nesprávné cestě. Co je v této knize napsané, to je skutečně pravda! Věřil jsem každému slovu, které Maria řekla v Medjugorje a které bylo v této knize zapsáno. I když jsem ji neviděl, cítil jsem, jak mě velice přitahuje. Zdálo se mi, že jsem ještě nikdy v životě nepotkal tak krásnou ženu, která je tak dokonalá a čistá. Tato žena si podmanila mé srdce. Patřila mi! Aniž bych věděl, co to znamená, bez výhrad jsem se jí daroval.

Okamžik, který změnil můj život

Čas do začátku následujícího nového dne se mi zdál nekonečně dlouhý. Bezpodmínečně jsem musel hovořit s katolickým knězem, protože tuto noc jsem dostal do srdce celou katolickou víru. Když začalo svítat, běžel jsem za naším vojenským knězem, kterého jsem samozřejmě nikdy předtím neviděl. Hnal jsem se do sakristie a ihned jsem spustil příval slov. Kněz mě však poprosil, abych si sedl dozadu v kostele a přišel opět až po mši svaté. Pomyslel jsem si: Mše svatá, opět další cizí slovo!

Rozpačitě jsem se posadil do poslední lavice a díval jsem se, jak se ženy modlí růženec. Nikdy předtím jsem neviděl ani neslyšel nic podobného. Po určité době kněz vyšel ze sakristie. Byl však jinak oblečený než dříve. Teď určitě začne nějaké divadelní představení. Skvělé! Co se jen bude předvádět? Skutečně jsem neměl žádnou představu o tom, co se nyní stane. Co mě obzvláště oslovilo, bylo chování žen. Všechny současně vstaly, současně se posadily, vyslovovaly stejná slova a já jsem nemohl zjistit, odkud to všechno čtou.

Potom nastal okamžik proměnění. Kněz pozvedl malý plátek. V tom okamžiku mi všemohoucí a dobrotivý Bůh daroval jasné hluboké poznání: Tato hostie je Ježíš Kristus. Klaněl jsem se mu každou buňkou své bytosti a věděl jsem: To je to, o čem se píše v té knize, kterou jsem četl dnes v noci. Když jsem viděl, jak všichni jdou dopředu, hořel jsem závistí. Ale nemohl jsem se k němu přiblížit, protože jsem cítil svou nehodnost.

Nemohl jsem se dočkat konce obřadu, abych se opět vrátil do sakristie. Tam jsem přepadl kněze slovy: Pane faráři, to byl přece Ježíš?! Prosím, vyprávějte mi o Ježíši! Kněz bohužel neměl mnoho času, aby se mnou mohl déle hovořit. Prosil mě, abych přišel opět zítra. Pro dnešek mi dal kříž a obraz Božského Srdce a obraz papeže Jana Pavla II. Vlastně jsem ani nevěděl, co jsou to za předměty, ale všechny jsem si je vzal. Když jsem přišel domů, začal jsem uklízet svůj pokoj. Naplnil jsem sedm odpadkových pytlů věcmi, které už pro mě nic neznamenaly.

Moje matka stála na chodbě a usmívala se. Ve svém srdci jsem pochopil, co si uvnitř říkala: Můj Bože, děkuji ti!

Potom jsem nade dveře pověsil kříž, fotografii papeže a vystavil jsem obraz Božského Srdce.

Slzy lítosti a štěstí

A teď? Co jsem měl teď dělat? Jednoduše čekat na další den, až budu moci rozmlouvat s knězem? Anebo bych to měl udělat jako ty děti v „mé knize"? Otevřel jsem stránku s fotografiemi, které ukazují děti při modlitbě. Pomyslel jsem si: Proč se nemodlit? Uvidíme, co to je.

Nevzpomínám si, jestli jsem se ve svém životě někdy modlil. A ani jsem nevěděl, co to znamená – modlit se. A tak jsem se díval na fotografie, snažil jsem se napodobit to, co jsem viděl. Položil jsem si na zem před sebe obraz Božského Srdce, klekl jsem si, složil ruce a hleděl nahoru. Potom jsem si pomyslel: Dobře, jsem hotov, modli se! Ale neměl jsem představu o tom, co mám dělat. Nic se nedělo. Tak jsem jednoduše hleděl na obraz, který byl přede mnou: Ježíš, který jednou rukou žehná a druhou ukazuje na své Srdce.

Když jsem tak hleděl na obraz, měl jsem náhle zcela jisté vnitřní vědomí: To

je Bůh – člověk, který za mě zemřel na kříži a prolil za mě svou krev. Toto Srdce bylo otevřené pro mne! A všechno, co řekla Panna Maria dětem v Medjugorje, platí i pro mne.

Začal jsem plakat, vzlykat jako nikdy předtím ve svém životě. Plakal jsem, že mi šaty zvlhly prolitými slzami. Zdálo se mi, že mi z očí vytekla každá kapka tekutiny z mého těla. Bylo mi líto všeho toho, co jsem udělal: všech dívek, které jsem zneužil, všech žen, se kterými jsem se intimně stýkal, všech přátel, které jsem okradl, podvedl a oklamal; mých rodičů, kterým jsem způsobil tolik utrpení... Zároveň však jsem měl jistotu: Existuje naděje!

Časem se slzy lítosti smísily se slzami radosti a vnitřního štěstí, protože jsem si jako kající hříšník uvědomil: Tento obraz, tento Ježíš Kristus, tento Mesiáš, Bůh a člověk zemřel za mne, protože mě miluje! Moje srdce pomalu naplňovalo hluboké štěstí. Tento zážitek byl tak hluboký, že si už ani nevzpomínám, jak dlouho jsem se tak modlil a plakal před obrazem Božského Srdce. Vím jen, že jsem se po tom všem zcela vyčerpaný položil na pohovku. Poprvé v životě jsem se cítil být svobodný a zmocnil se mě nepopsatelný mír. Brzy jsem usnul.

Donny, jsem tak šťastná!

V polospánku jsem zažil něco, co nedokážu slovy popsat. Moje tělo sice leželo na pohovce, ale moje duše, můj duch – nevím, co to bylo – byl jako u vytržení. Nevěděl jsem, co mám dělat. Přepadl mě panický strach. Chtěl jsem křičet, ale nedostal jsem ze sebe ani slovo. Vnitřně jsem však křičel ze všech sil: MARIA! Ona byla jedinou osobou, na kterou jsem myslel v tomto okamžiku. Náhle byl můj duch opět silou silnou jako vesmír vtlačený do mého těla. Potom jsem uslyšel ženský hlas, nejněžnější ženský hlas, jaký jsem kdy slyšel. Řekl: Donny, jsem tak šťastná! Nikdo kromě mé matky mě nikdy nenazval Donny. Věděl jsem, že to byla tato žena. Byl to takový něžný hlas, jako by to byla tekutá láska. Bylo to neuvěřitelné! Tuto noc jsem spal jako dítě v náručí své matky.

Moje svatební cesta s živým Bohem

Následujícího rána jsem opět šel do kostela. Po této noci jsem už vůbec netoužil po cigaretách, drogách ani alkoholu, ani po ženách. Nedokázal jsem se již podívat na ženu žádostivě. Nastalo období, které bych rád nazval „mojí svatební cestou s živým Bohem", mým ženichem. V kostele jsem strávil nekonečné hodiny. Modlil jsem se růženec, křížovou cestu, četl jsem životopisy svatých. Vnitřně jsem ihned věděl, která kniha je dobrá, obsahově pravdivá. Když jsem slyšel v televizi „velké kazatele", kteří se těší v Americe velkému uznání, znovu jsem si uvědomil: Nehlásají pravého Ježíše. A modlil jsem se k Panně Marii: Ty mi ukaž pravého Ježíše!

Stále silněji jsem pociťoval touhu patřit zcela Bohu a stát se knězem. To však znamenalo mnoho let intenzivního studia, protože jsem měl vzdělání jako žák páté obecné. Ale chtěl jsem naplnit do všech podrobností všechno to, co si Panna Maria ode mne přála. Kde mě chtěla mít? Napsal jsem žádosti do více jak dvou set společností, a když mi přišlo mnoho kladných odpovědí, roz-hodl jsem se, že si zvolím tu, která má v názvu dvakrát jméno Maria. Moje volba padla na moji nynější společnost: The Marians of the Immaculate Conception, která mě přijala roku 1993.

P. Donald Colloway jako novokněz

Po desetiletém studiu z lásky k Panně Marii, po velkém úsilí a věrnosti jsem 31. května 2003 přijal kněžské svěcení. Předběžně jsem byl nějaký čas vicerektorem národní svatyně Milosrdného Ježíše v USA ve Stockbridge a dnes působím jako superior mariánského studijního domu ve Steubenville ve státě Ohio.

Donald Colloway
Víťazstvo srdca 52/2006

Nejmilosrdnější Ježíši, jemuž je vlastní slitovávat se nad námi a odpouštět nám, nehleď na naše hříchy, ale na naši důvěru, kterou klademe v Tvou nekonečnou dobrotu, a přijmi nás do příbytku svého nejslitovnějšího Srdce a nedej z ní nikomu odejít navěky. Prosíme Tě o to pro Tvou lásku, jež Tě pojí s Otcem a Duchem svatým. Věčný Otče, shlédni milosrdně na celé lidstvo, které je uzavřeno v nejslitovnějším Ježíšově Srdci, a zvláště na ubohé hříšníky, a pro jeho bolestné utrpení nám prokaž své milosrdenství, aby všemohoucnost Tvého milosrdenství oslavovali na věky věků. Amen.

VĚČNÝ BOŽE, jehož milosrdenství je bez konce, nevyčerpatelný poklade slitování, pohleď na nás s laskavostí a rozmnož v nás milosrdenství, abychom v těžkých chvílích neupadli na duchu, ale s velikou důvěrou se poddávali Tvé svaté vůli, která je sama láska a milosrdenství.

Ó NEPOCHOPITELNÉ A NEVYČERPATELNÉ BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ, kdo Tě může dostatečně velebit a oslavovat? Ty největší vlastnosti všemohoucího Boha, sladká naděje hříšného člověka!

S Marií a pro Církev

8.října 2006 zemřel biskup Pavol Maria Hnilica, zde je krátké ohlédnutí za jeho životními osudy

Dětství a mládí

Pavol Hnilica se narodil 30. března 1921 v Uňatíně u Krupiny. Pod jednou střechou žily spolu dvě rodiny v počtu 15 osob. Poznaly i doby, kdy se nedostávalo chleba. Pavol byl nejstarší z osmi dětí. Rodiče byli prostí rolníci. Otec se vrátil z války jako invalida.

Děti byly od malička vedeny k Bohu. Pavol vzpomíná: *„Když se při práci na poli ozval hlas zvonu, klekli jsme si a klaněli se Pánu, který na knězovo slovo sestupoval na oltář."* Rodiče vštěpovali dětem velkou úctu ke kněžství. *„Kdybys současně potkal anděla a kněze, nejdříve pozdrav kněze!" „Kdyby ti kněz přisedl kabát, raději ho usřihni, ale kněze nevyrušuj!"*

Když přistupoval k prvnímu svatému přijímání, pošeptala mu matka ráno: *„Dnes můžeš od Pána Ježíše, nejlepšího přítele dětí, žádat cokoliv."* Kromě prosby za rodiče a příbuzné vyšla z dětského srdce prosba: *Bože, dej, abych se stal knězem.*

Osvědčil velké nadání a lásku ke knihám. Po skončení základní školní docházky si hledal práci, aby pomohl rodině. Pracoval na pile, v lomu, na stavbě železnic a silnic. Bylo pro něho velkou radostí, když přinesl domů svou první výplatu.

Do jeho života vstoupila Panna Maria. Lásce k ní ho učila jeho matka. S velkým zájmem si přečetl knihu Ludvíka Grigniona z Montfortu: *O pravé úctě k Panně Marii.* Jako 17letý se jí po měsíční přípravě zcela zasvětil. Když se o tom matka dověděla, byla dojata až k slzám. Vroucně si přála, aby se aspoň jeden její syn stal knězem. Přesně den nato se naskytla Pavlovi možnost studovat a nastoupit pod vedením Panny Marie cestu ke kněžství. Jeho mladší bratr začal pracovat, aby mohl Pavla na studiích podporovat.

Ve stejný den odeslal Pavol žádost o přijetí do noviciátu dvou velkých řeholních společností: jezuitů a salesiánů. Odpověď od jezuitů přišla o den dříve. Nastoupil tedy k nim. Brzy nato ho následoval i mladší bratr Josef. Matka řekla: *„I když jsme chudobní, moji synové, vidím vás raději zasvěcené Pánu Bohu než na královských stolcích."* Když se to dověděl otec, rozplakal se a řekl: *„Když je to Boží vůle, nebudeme mu bránit."*

Maturitní zkoušku skládal v roce 1945. Studenty při ní zastihl nálet a museli odejít do krytu. *Nebál jsem se smrti, ale nechtěl jsem zemřít. Stál jsem na prahu kněžství. Prosil jsem: „Bože, nechej mě na živu. Dovol mi odsloužit aspoň jednu mši svatou!"*

Po skončení války studovali jezuitští klerici v Brně a v Děčíně. Když poznal krutý osud, jaký postihl sudetské Němce, s dovolením představených jim v zajateckém táboře všemožně pomáhal. Tímto gestem odpuštění byli dojati zajatci i dozorce a personál. Matka mu v jednom dopise napsala: *„Můj Pavle, stýská se mi po tobě. Kdykoliv si na tebe vzpomenu, padají mi slzy z očí. Ale srdce se mi naplní radostí, když si pomyslím, jak krásné povolání sis zvolil. Modlím se za tebe, abys obdržel ten nejkrásnější úřad, jaký na zemi může být, abys byl knězem a co nejvíce duší přivedl k Bohu a věrně mu sloužil až do smrti. To je moje největší tužba a to bude moje největší radost."*

Jan Pavel II. a biskup Pavol Hnilica, dva velcí přátelé, jejichž životní osudy ovlivnila četba Ludvíka Marii Grigniona a komunistické pronásledování ...

Hrozivá politická situace

Ihned po skončení druhé světové války rozhodla komunistická strana o svém postupu proti Církvi. V únoru 1949 se v Karlových Varech konala porada Kominterny, která vypracovala plán boje proti Církvi. V protokole se uvádí: *„Komunistická strana musí předstírat, že nechce církev zničit. Nejdříve musí omezit její vliv na výchovu a tisk... Je třeba co nejvíce omezit činnost arcibiskupa Berana a ostatních biskupů. Bez ohledu na postoj Západu je třeba oddělit biskupy od kněží a vrazit klín mezi Vatikán a věřící. Tento tah se musí podařit skrze Katolickou akci, která se musí stát celostátním hnutím...*

Zatím není třeba nic měnit na věrouce ani mravouce a dočasně musíme strpět i hierarchickou strukturu církve, ale musíme se postarat, aby vedoucí místa v této struktuře dostali lidé, se kterými strana může počítat. Musíme církev zastrašit a umlčet..."

10.června 1949 se komunisté pokusili rozvrátit Církev zevnitř. Svolali do Prahy schůzi některých kněží a vyhlásili založení Katolické akce, která se ve své první rezoluci přihlásila ke spolupráci s režimem a vyslovila se proti zasahování Vatikánu do vnitřních záležitostí státu.

26. června 1949 došlo ve 34 městech k tvrdým zásahům proti kněžím a věřícím, kteří je bránili. Na 1136 osob bylo obžalováno ze vzpoury, z toho 467 odsouzeno k trestu odnětí svobody.

Týdeník Katolické noviny musel snížit svůj náklad z 200 000 exemplářů na 50 tis. Rozsah byl snížen na polovinu a podléhal cenzuře. Byla zrušena katolická nakladatelství.

14. října 1949 byl konfiskován církevní majetek a kněží se stali státními zaměstnanci. Museli však nejdříve složit slib věrnosti komunistickému režimu. Kněží dostali příkaz, aby neposlouchali biskupy. V krajích a okresech byli jmenováni církevní tajemníci. Kněží potřebovali k výkonu své služby státní souhlas.

V únoru 1950 vyšlo vládní nařízení, podle kterého všechny řeholní domy musely předložit na ONV soupis veškerého inventáře a

všech movitostí. V tu dobu probíhal v Praze proces s 10 řeholními představenými, kterým byly uloženy začátkem dubna těžké tresty. V noci z 13. na 14. dubna byly všechny mužské kláštery přepadeny vojskem a milicemi a řeholníci odvlečeni do „soustřeďovacích táborů" na různých místech republiky. V září stihl podobný osud ženské kláštery. Nejdříve byly postiženy školské řehole, do konce roku i řehole ošetřovatelské. Zásah se týkal 3000 řeholníků a 12 000 sester. Současně byly zlikvidovány řeholní knihovny, ve kterých se nacházelo 1 800 000 knih. Nejvzácnější rukopisy a tisky si rozebrali jednotlivci a instituce a ostatní byly vyhozeny do stoupy. Národní galerie „dostala" z klášterů 629 obrazů a 247 soch. Uměleckoprůmyslové muzeum získalo 1100 uměleckých předmětů.

Vládní dekret ze 14. července 1950 zrušil všechny diecézní a řeholní učiliště a semináře. Profesoři byli odvlečeni do soustřeďovacích táborů na „přeškolení". Byly zřízeny státní bohoslovecké fakulty v Litoměřicích a v Bratislavě. Počet bohoslovců klesl na 10%. Biskupové byli uvězněni nebo internováni a na svobodě ponecháni jen někteří, aby zahraničí nemohlo tvrdit, že všichni biskupové jsou ve vězení. Tento režim trval plných 40 let.

Pavol Hnilica byl nejdříve v táboře v Jasově, pak v Podolinci. Podmínky v těchto táborech byly strohé. Spávalo se pohromadě, strava byla nedostatečná. Čas na modlitbu a mši svatou byl omezen na půl hodiny. Představení se snažili slovem i svým příkladem ukázat cestu mladším, jak se zachovat v situaci protivenství.

„Tak jako jsme byli v pastoraci odpovědní za naše věřící, tak jsme nyní odpovědní za své dozorce. Musíme se za ně modlit a vidět v nich duše, které je třeba získat pro Krista. Odplácejme jim za hrubost laskavostí, za hněv pokojem a vyrovnaností. Nesmíme na ně působit dojmem, že my jsme mučedníci a oni naši trýznitelé. Možná jsou mezi nimi takoví, kteří si myslí, že slouží lidstvu, když nás likvidují. Modleme se za ně a chovejme se tak, aby se jim otevřely oči. Ani je nenazývejme komunisty nebo bezbožníky, protože takové výrazy nesou v sobě opovrhování. Jsou to naši bratři, za které Kristus také zemřel."

V září po pěti měsících byli mladší řeholníci podrobeni lékařské prohlídce a dostali povolávací rozkazy do vojenských pracovních táborů. Jen Pavol Hnilica v seznamech chyběl. Dostal však povolávací rozkaz na třítýdenní cvičení záloh v Brně, ačkoliv nikdy neabsolvoval základní službu. 24. září byla většina bohoslovců propuštěna s podmínkou, že dostanou pozvání do státního semináře v Bratislavě.

Pavol Hnilica chtěl ještě před nástupem cvičení získat kněžské svěcení. Ale z prvního plánu sešlo, protože nitranskému biskupovi nedovolili dozorci lékařské vyšetření v nemocnici. Pavol se tedy vypravil do Rožňavy za biskupem Pobožným. Znal jen jedno jméno: Sestra Vladimíra Puškarová. Našel ji. Vrátila se za několik hodin se zprávou, že biskup Pobožný přijde ještě týž den do nemocnice pod záminkou lékařské prohlídky.

Kolem 17. hodiny skutečně přišel. Lékař ho zběžně prohlédl a doporučil podrobné vyšetření na infekčním oddělení. Průvodci ho tam nechtěli provázet. Sestra jim připravila občerstvení a řekla, že vyšetření bude asi trvat déle. V nemocniční kapli už čekal otce biskupa Pavol Hnilica. Obdržel v tichosti jáhenské i kněžské svěcení. V ten den se novokněz ještě více zasvětil Panně Marii. Slíbil jí, že celé své kněžství chce pracovat pro ni a pod její ochranou. Byl vysvěcen právě na svátek sv. Michaela archanděla. Jeho heslo – *Kdo je jako Bůh* – se stalo směrnicí pro jeho kněžský a později i biskupský život a vepsal si je do biskupského znaku. Pomáhal mu v těch nejtěžších situacích.

Po vojenském cvičení organizoval vysvěcení celé řady dalších bohoslovců. Vyžadovalo to vše velkou odvahu a odhodlání, ale také krajní opatrnost a obezřetnost. Ještě jako voják se rozhodl pro zdravotnický kurz. V jedné bratislavské nemocnici našel jezuitu otce Matěje Marka, který byl tajně jmenován zástupcem provinciála. Unikl totiž v onu dubnovou noc soustředění, protože se v tu dobu nacházel v nemocnici. Zůstal v ní pak dále jako zaměstnanec. U něho obnovil své řeholní sliby. Při setkání mu otec Marek řekl: *„Přicházíte jako na zavolanou. Slyšel jsem o vaší činnosti a mám pro vás nové poslání. Tu je list pro biskupa, se kterým máte spojení. Nařizuji vám: Nejbližším vlakem odjeďte do Rožňavy a dejte se vysvětit na biskupa."* Když se Pavol zdráhal, že je teprve tři měsíce knězem a necítí se pro takovou funkci připraven, položil mu otec ruku na rameno a řekl: *„Právě jste obnovil slib poslušnosti. Nařizuji vám splnit můj příkaz »ex sancta oboedientia«. Nelekejte se odpovědnosti. Bůh bude s vámi. Až se zítra vrátíte jako biskup, už mě poslouchat nemusíte, ale dnes jste ještě zavázán poslušností."*

Pavol odjel skutečně nejbližším vlakem, cestou prodělával těžký duchovní boj. S biskupem Pobožným se setkal hned následující den dopoledne. Odevzdal mu list otce Marka. Biskup Pobožný si ho pozorně přečetl, prošel se po místnosti a řekl: *„Já jsem rozhodnutý. Kandidátem jste vy."* Pavol poznamenal, že kandidaturu přijal jedině na základě poslušnosti. *„Vy, Excelence, nemusíte s návrhem souhlasit, máte právo si vybrat jiného kandidáta."* Oba si byli vědomi, že v případě prozrazení by následky byly mnohem horší než v případě kněžských svěcení. Pak se biskup zeptal Pavla, zda byl někdy přítomen biskupskému svěcení. *„Ne, bude to pro mě poprvé." „Já také budu světit biskupa poprvé. Musím to nejprve prostudovat. Sejdeme se dnes večer v 17 hodin."*

Pavol Hnilica většinu zbývajícího času strávil v katedrále před svatostánkem. Musel uznat, že nikdo jiný neměl takovou svobodu pohybu jako on. Vojenské cvičení jako by smazalo řeholní minulost.

Otec biskup přišel ve stanovený čas. Odešli do místnosti, která sloužila za skladiště. Když se za nimi zavřely dveře, biskup řekl: *„Po delším uvažování jsem se rozhodl pro toto svěcení. Vede mě k tomu i ta okolnost, že dnes je svátek Jména Ježíš a já mám biskupské heslo: In nomine Jesu."*

V místnosti byly jen dvě rozžaté svíce. *„Jsi i ty připraven na mučednictví?" „S Boží pomocí!"* zněla odpověď.

Ihned po posvěcení mu biskup řekl, že i on smí světit kněze a v případě, že jeho, biskupa Pobožného, uvězní nebo izolují, může světit i biskupy. Nakonec mu řekl, že mu nemůže určit zvláštní diecézi, ale jeho diecéze se nyní prostírá od Pekingu přes Moskvu až po Berlín. *„Zpočátku jsem si neuvědomoval, co tím chce říct. Tak velká diecéze ve skutečnosti neexistuje. Myslel to duchovně a symbolicky: mým prvořadým posláním bylo pomáhat pronásledované církvi v zemích, kde vládl komunismus."*

Když se tito dva biskupové loučili, nikdo z nich netušil, že se setkají až po mnoha letech v Římě na Druhém vatikánském koncilu.

Pavol světí novokněze

Po vysvěcení se biskup Hnilica vrátil do Brna. Mezitím se dozor u biskupa Pobožného tak zostřil, že styk s ním nebyl možný. Jezuitští představení oznámili představeným ostatních řeholí, že se mohou s žádostí o vysvěcení obracet na biskupa Hnilicu. Ten se stal studentem a složil zkoušku na lékařskou fakultu. Ale než mohl studium zahájit, už byl na něho vydán zatykač. 25. února 1951 vysvětil prvního kněze v bratislavské nemocnici, kde ještě pracovaly řeholní sestry. První svěcenec byl salesián Jozef Štámec. Setkali se u vchodu do nemocnice, jako by šli na návštěvu. Po vstupu do nemocnice se nejdříve rozešli. Měli se hlásit u jisté

sestry. Ta pak zavedla tajného biskupa do místnosti, kde už čekal Jozef Štámec. Pavel vybalil z aktovky potřebné věci a po hodině vycházeli z nemocničního pokoje dva šťastní mladí lidé.

Kněžská svěcení prováděl zpravidla na konci týdne ve větších městech, kde se mohl snáze ztratit. Zpravidla se tak dělo v nemocnicích za pomoci ochotných sester. Někdy světil i v lese nebo v soukromých bytech. Obřad měl jednoduchý a krátký průběh. Obyčejně řekl novokněžím tyto myšlenky: *Nyní se vrátíte na své pracoviště a tytéž ruce se chopí stejných nástrojů, lopat, krumpáčů jako předtím. Ale budou to ruce posvěcené, ve kterých se chléb mění na Kristovo tělo a které mohou rozdávat Boží milost. Vaše práce bude kněžskou službou, i když ji nebudete konat u oltáře a v kostele, ale v dolech, na stavbách, na poli. Ať náš Velekněz žehná vás i vaši práci.*

Když na to biskup Hnilica vzpomíná po 35 letech, říká: *Musím přiznat, že tajná svěcení byla pro mě nejvíce vzrušující a vnitřně plnější. S kandidátem jsem měl vždy více společného - těžkosti, které jsme museli překonávat, víru a rozhodnutí, které nás k aktu svěcení přivedly. Bylo to bez zpěvů a bez varhan. Ticho přerušovaly jen naše modlitby, ale přítomnost Ducha Svatého bylo možno takřka hmatat. Z očí novokněží zářila radost a odhodlání, jaké dnes už často nevidím ani necítím.*

Neobyčejné skládání řeholních slibů

30.června 1951 dostal biskup Hnilica šifrovaný telegram, aby odcestoval do jednoho severomoravského města a přijal zde řeholní sliby mladého novice, který zde byl ve vojenském táboře. Provinciál znal jen jméno novice a název města. Pavel se vydal na cestu, i když nevěděl, jak ho najít. Ve vlaku k němu přisedla studentka. Dal se s ní do řeči. Mezi řečí se ho zeptala, kam cestuje. Odpověděl, že jede navštívit přítele vojáka, ale neví, jak ho najde. *Ve městě jsou čtvery kasárna. Ale můj snoubenec je důstojník a myslím, že by to mohl zjistit,* řekla mladá dívka.

Ve městě z nádraží telefonovala svému snoubenci, který zjistil, že dotyčný je v kasárnách mimo město, ale slíbil, že mu zařídí volno, aby se mohli setkat. Skutečně se večer setkali a domluvili se, že se příští den na svátek sv. Ignáce sejdou v 5 hodin ráno v lesíku nedaleko kasáren. Druhý den se zde sešli, balvan posloužil jako oltář. Chyběla jim voda, ale tu posloužilo několik kapek rosy. Obřad skládání slibů se konal před svatým přijímáním. Otec biskup řekl novici: *Pohleď, já jsem skládal sliby před devíti roky v kapli osvětlené a vyzdobené květy za přítomnosti celé jezuitské komunity. V tomto lesíku jsme jen my dva. Ale nejsme sami, Bůh a duch svatého Ignáce je s námi. Ty nedáváš Bohu méně, než jsem dal já, naopak, dáváš mu více, protože se mu obětuješ v době, kdy se vystavuješ velkému osobnímu nebezpečí. Pán ve své štědrosti ti to mnohonásobně vynahradí a bude tě posilovat v rozhodnutí kráčet po cestě, na kterou ses dnes vydal.* Novic potom vyslovil formuli slibů a po společné modlitbě se objali a rozloučili, aby se již nikdy více nesetkali.

I když o Pavlově biskupské hodnosti vědělo jen málo lidí, jeho činnost vyšla postupně najevo. Jeho hojná korespondence a časté cesty prozradily jeho domácímu panu Kolářovi, že se nejedená o obyčejného studenta. Když se Pavel jednou vrátil z Prahy, sdělil mu, že ho zde hledali „dva přátelé". Řekl jim, že jel na Slovensko do hor, jak Pavol obyčejně uváděl. Dvojice však nechtěla odejít. Musel jim ukázat všechny místnosti, že zde opravdu není, a odešli, když jim tvrdil, že jeho podnájemník se vrátí až za dva dni.

Když se Pavol vrátil z jiné cesty 21. srpna, vstupoval do svého bytu se strachem, zda ho tam někdo nečeká. Vzal si časně ráno všechny své „rekvizity" a chtěl odjet ke známým sestrám nedaleko Brna, aby tam sloužil mši svatou. Spěchal, jak mohl, ale vlak mu doslova před nosem ujel. Na další musel čekat dvě hodiny. Když přicházel ke klášteru, nešel k vrátnici, ale obešel budovu. Spatřila ho sestra a řekla mu jen tolik: *Před půl hodinou odešla policie, která vás zde hledala. Prohledala celý klášter.* Uvědomil si, že kdyby nezmeškal vlak, padl by jim přímo do náruče. Doma ho čekal pan Kolář a s pláčem mu řekl: *Všechno je ztracené. Říkal jsem vám, abyste byl opatrný a necestoval tolik.* Vysvětlil mu, že ti „dva přátelé" zde byli opět a domovnice má nařízeno, aby jim ohlásila jeho příjezd. Pavel ho utěšoval: *Nic se mi nestane, nic zlého jsem neudělal.* Ale pan Kolář musel na něm vidět, že nevěří svým vlastním slovům.

Pavol si vzpomněl, že zítra je oktáv svátku Panny Marie. Pomodlil se třikrát Zdrávas a Pod ochranu tvou. Rychle si prohlédl své věci, zničil všechno, co by ho mohlo kompromitovat. Vstal brzy ráno a odešel do kostela ke kapucínům. Modlil se a rozjímal, aby mu Pán vnukl, co má udělat. Cítil, že brněnské období je u konce a je třeba hledat nové působiště.

Kolem deváté se vracel do bytu, ale před domem spatřil zdálky domovnici. Šel proto k jednomu příteli Václavu Kubíčkovi a poslal jeho, aby zjistil, zda v domě není policie. Měli se setkat u jiného přítele Josefa. Když k němu přišel, dověděl se, že Josef už před hodinou odešel k němu. Když se ani Josef ani Václav nevraceli, poslali tam třetího. Ani ten se nevrátil. Pavel se odebral do kostela a celý den tam prokleče v modlitbách za přátele, o které měl velký strach. Požádal o nocleh u sester, ale celou noc probděl v modlitbách.

Další den se dověděl, že policie přišla včera do jeho bytu už v šest hodin ráno. Deset policistů obsadilo celý dům, dvacet bylo rozestavených kolem. Byli tam celou noc. Všichni tři přátelé byli zadrženi. Po důkladném výslechu je propustili s příkazem, aby ihned oznámili, kdyby se s Pavlem setkali.

Pavol sedl do vlaku a cestoval do Bratislavy. Ve vlaku se strhl poplach, že policie hledá nějakého uprchlíka. *Poručeno Pánu Bohu. Nyní jim neuniknu!* pomyslel si Pavol. Prohlídka však skončila dříve, než přišli do jeho vozu. Hledanou osobu našli ve vedlejším voze.

V Bratislavě se odebral za otcem Markem a vylíčil mu celou situaci: *Musíme vysvětit nového biskupa.*

Po dvou dnech vroucí modlitby se rozhodli vysvětit 27letého Jana Korce. Svěcení se konalo v jeho bytě v noci z 24. na 25. srpna, když všichni spali, za zatemněnými okny. V nočním tichu a samotě to bylo to nejprostší biskupské svěcení v dějinách Církve.

„Když ho chytají, ještě ho nemají!"

Pavol věděl, že je na něho vydán zatykač. Přátelé ho prosili, aby se skryl, než zařídí jeho odchod do zahraničí. Ale Pavol neposlechl. Dal na vědomí svým spolupracovníkům, aby ho v Brně nehledali a čekali, až se ohlásí z nového působiště. Procestoval celé Slovensko od Bratislavy až po Košice a udělal i několik cest do Čech a na Moravu. Často se mu stalo, že se na něho policie ptala krátce před jeho příjezdem nebo brzy po jeho odchodu. Díky Bohu nikdy nebyl na místě, kde ho právě hledali. Hledali ho i v jeho rodišti. Představili se jeho matce jako dobří přátelé, ale ta z rozhovoru vyrozuměla, že ho neznají, a nic jim o synovi neřekla. Jejich návštěva ji naopak potěšila: *Když ho hledají, tak ho ještě nemají!* A ještě vroucněji se modlila za jeho ochranu.

Pavol byl na svých cestách opatrný. Nechal si narůst vous, nosil tmavé brýle a klobouk se širokou střechou. Ve vlaku si vždy našel společníka, aby z nádraží nevycházel sám. Tajní čekávali na nástupištích a hledávali i ve vlacích.

Sledovali osoby a pozorovali, jak reagují na jejich přítomnost, zda neprojevují strach a paniku. Pavol znal jejich taktiku. Obyčejně si vzal do náručí dítě a policie si ho nevšimla. Cestoval s falešnými doklady. Sestry v nemocnicích mu odkládaly průkazy zesnulých

pacientů. Na průkazech vyměňovaly fotografie. Bylo to velice amatérské, ale při běžných prohlídkách to stačilo.

Jednou cestoval ze Zvolena a bavil se s jednou maminkou a její dceruškou, hrál si s ní, houpal ji na kolenou a dával jí bonbóny. Při výstupu z vlaku ho zastavila police, aby se legitimoval. Pavel pomalu hledal v kapse falešný průkaz. Ale mezitím vystoupila i maminka a dítě k němu přiběhlo a objalo jeho nohy. Pavel je vzal do náruče. Děvčátko ho začalo líbat a policisté rezignovali a propustili ho.

Koncem září se ocitl ve velmi nebezpečné situaci. Vstoupil do motorového vlaku z Bratislavy do Trnavy. Ve voze zbylo jen jediné volné místo vedle policisty. Pavol si však k němu přisedl a dali se hned do řeči. Policista byl rád, že se s ním někdo baví. Když se dal vlak do pohybu, muž vstal a zavolal: „Kontrola osobních průkazů." Pavel začal rozpínat kabát, ale policista mávl rukou a řekl: „Vás už znám." Byla to náhoda, že policista nekontroval v celém vlaku jedinou osobu, a to právě tu, na kterou byl vydán zatykač?

Přátelé mu jednoznačně radili: Je nutné odejít za hranice. Tak vznikl jeho plán: odejít do Říma a referovat Svatému otci o stavu pronásledované církve. Další pomoc hledal během duchovních cvičení u sester v jedné pražské nemocnici. Obnovil své zasvěcení Panně Marii a prosil o pomoc i své oblíbené svaté ochránce. Před odchodem navštívil biskupa Jana Korce, se kterým probrali náboženskou situaci, aby o ní mohl informovat papeže. Současně ho ujišťoval, že se do půl roku vrátí.

3.prosince 1951 přešel se skupinou uprchlíků přes řeku Moravu do Rakouska. Zpět do vlasti se však mohl vrátit až za 38 roků v roce 1989.

Odloučený, ale vždy spojený s vlastí

Následující zastávkou byl Innsbruck. Generální představený v Římě mu uložil, aby dokončil studium teologie. Toto období bylo pro něho velice bolestivé, protože nenacházel pochopení ani u svých nejbližších přátel. Neustále se snažil získat nové informace o situaci v Československu. Tajně přecházel hranici s Německem v lesíku, kde nebyla kontrolovaná. V Mnichově se scházel se Slováky, kteří pracovali v Rádiu Svobodná Evropa. Během šesti měsíců vykonal tuto cestu pětkrát. Zde napsal práci o situaci věřících v Československu. Na jejím základě mohl konečně odcestovat do Říma. V Římě pak zpracoval obsírnější zprávu, která měla 200 stran. Byla to samostatná brožura, která byla přeložena do devíti jazyků. Hluboce dojala Svatého otce, který ho požádal, aby zůstal v Římě. Nejvíce ho potěšilo, že Svatý stolec schválil postup katolické církve na Slovensku. Biskup Jan Korec dostal všechny potřebné pravomoci pro pastoraci v podmínkách, kdy spojení s Římem není možné. *Byl to pro mě nejšťastnější den od mého odchodu z vlasti.* Biskup Pavol čtyřikrát prosil Svatého otce, aby se směl vrátit na Slovensko a osobně oznámit rozhodnutí Svatého stolce. Ale Svatý otec jeho žádost zamítl: *Není třeba obětovat generála na to, co může vykonat obyčejný voják. Ty jsi potřebnější zde. Doma je nástupce, který má všechny pravomoci, aby mohl pokračovat v tvém díle.*

V roce 1976 však Státní sekretariát zakázal biskupu Korcovi světit kněze s poukazem, že situace na Slovensku je normální. Slovenská církev se v této situaci obrátila na církev v Polsku. Biskup Hnilica a dr. Krčméry navštívili kardinála Wojtylu a ten slíbil: *Pošlete kandidáty za mnou a já je vysvětím. Ať přijdou s heslem: „Nikdo nemá větší lásku." Když nebudu doma, udělá to můj světící biskup.*

Na Druhém vatikánském koncilu se biskup Hnilica setkával se slovenskými biskupy. Zvláště velké přátelství ho pojilo s nitranským biskupem Eduardem Nécsyem. *Občas jsme vyšli na procházku a tehdy, když měl jistotu, že nás nikdo nepozoruje a neposlouchá, otevřel své srdce. Stěžoval si, že jsou opuštění a zapomenutí. Ale nikdo, kdo nezakusil podstatu komunismu, nedokáže ho pochopit. On, který musí denně procházet tímto Božím dopuštěním, má pro to jen jedno vysvětlení: „Je to satanské dílo... satanské... A zde na Západě nám naslouchají jen jako ze slušnosti a nevěří tomu, o čem hovoříme."*

Slovenští biskupové písemně pověřili Pavla Hnilicu, aby podal zprávu o stavu církve v jejich zemi. Udělili mu k tomu plnou moc. 13. května 1964, ve výroční den fatimského zjevení, zveřejnil Pavel VI. oficiálně během Koncilu jeho biskupské svěcení. Koncil se chýlil ke konci a bylo zřejmé, že k otázce komunismu dosud nikdo neřekl rozhodné slovo. Pavol Hnilica nebojácně vypracoval diskuzní příspěvek, který přednesl jménem kléru své vlasti. Vyvolalo to dvojí ohlas. Tisk celého světa to označil za nejpozoruhodnější hlas, který na koncilu zazněl. Komunistický tisk ho však za měsíc označil za *zrádného emigranta, který nikým nepověřený promluvil jménem českého a slovenského lidu, který zradil.*

Od té doby biskup Hnilica navštěvoval slovenské emigranty v zahraničí. Z pověření Pavla VI. zahájil velkou duchovní akci na pomoc svým krajanům. V roce politického uvolnění přivítal v Římě na 15 000 slovenských poutníků, o které se pečlivě staral. Na území Československa se pokusil vstoupit několikrát. Platil však zde za „nepřítele komunismu číslo 1", protože mohl na Západě svobodně mluvit o komunistickém útlaku. Nakonec mu zakázali vstup i do Polska a Maďarska.

Významnou epizodou z jeho života je zasvěcení Ruska Panně Marii Fatimské 25. března 1984. Vracel se tehdy přes Moskvu do Říma z Kalkaty, kde měsíc provázel matku Terezu při její misijní činnosti. Z Kalkaty odjel 21.března s růžencem matky Terezy, která mu slíbila ustavičné modlitby svých sester. Čtyři dny se mohl zdržet v Moskvě. *25. března mě zanesla Panna Maria jako ve své náruči do moskevského Kremlu.* V bývalé katedrále „Usnutí Panny Marie" sloužil ráno tajně mši svatou a vykonal zasvěcení Ruska. Během letu nad Ruskem, Běloruskem a Ukrajinou opakoval v letadle zásvětnou modlitbu. Letadlo mělo zpoždění, takže nepřišel do Říma na začátek mše svaté, ale vzhledem k dvouhodinovému časovému rozdílu mezi Moskvou a Římem dorazil na náměstí Sv. Petra ještě před okamžikem, kdy Jan Pavel II. vykonal před fatimskou sochou zasvěcení světa a Ruska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Už od svého biskupského svěcení choval v srdci touhu zahájit novou evangelizaci na Východě. Významným krokem bylo založení sdružení *Pro Deo et fratribus* (v překladu: Pro Boha a bratry): Počátek mělo 8. prosince 1989, kdy poznal několik mladých lidí, kteří se v bezmezné odevzdanosti Svatému otci připravovali na úkol *jít do celého světa a hlásat evangelium.*

Nové sdružení Pro Deo et fratribus – Rodina Panny Marie – bylo založeno 14.srpna 1992 v Rožňavě a 25. března 1995 dostalo papežské schválení.

Sdružuje na deset kněží, 50 bratří a 120 sester. Polovina z nich pracuje v misijních oblastech ve službách místních ordinářů. Díky dobrodincům pomáhají pravoslavným bratřím v bývalém SSSR. Jsou to nadšení mladí lidé, ze kterých přímo vyzařuje radost a apoštolská horlivost.

15.srpna 2005 vstoupilo toto bratrstvo i do České republiky a usadilo se v klášteře v Nových Hradech u Českých Budějovic. Zde strávil biskup Hnilica, stižen těžkou chorobou poslední měsíce svého života.

Podle Světla 43-44/2006

In memoriam

Františku Mikešovi

16.listopadu 2006
se v Bicanově pohřebním ústavu
na Fleet Avenue v Clevelandu
rozloučili přátelé a krajné na poslední cestě
se svým dlouholetým kamarádem

Nekrolog zaslaný Lubomírem Hromádkou
při rozloučení přečetl Dr. Jaroslav Mencl:

Vážení přátelé.

I já Lubomír Hromádka se chci připojit k dlouhé řadě kamarádů a přátel, kteří přišli vyprovodit Františka Mikeše na jeho poslední cestě a přišli mu dát „poslední s Bohem".

Je to vždy smutné, když se loučíme s kamarádem, kterého jsme měli rádi, a kterého jsme si vážili, když mu dáváme „poslední s Bohem". Když jsem naposled viděl Františka Mikeše u paní Marie Chadimové, i přesto, že jsem věděl, že je nemocný, postižen zhoubnou rakovinou plic, nemyslel jsem si, že ho vidím naposled. Bylo to několik dní před mým odjezdem do Washingtonu D.C.

Když paní Blanka Doškářová, která byla u paní Chadimové na návštěvě vařila, voněla celá ulice. Není divu, že František Mikeš se často zastavil nejen na pohovor, ale také na dobrý oběd. Blanka, dobrá duše, vždy měla talíř přichystaný pro tohoto hosta, zvláště, když se dověděla, že Františkovi nemocniční jídlo nechutná a že se ho ani nedotkne.

František Mikeš se narodil 26.října 1930 v Příbrami. Do Ameriky přijel sám, sám žil a sám také zemřel 2.listopadu 2006. I když sám žil jako ten poustevník v tom ledním hradu, nikdy však nebyl docela sám. Pro svou mírnou povahu a ochotu vždy někoho někam dovézt měl hodně přátel a místní vdovičky ho zvali často na kafíčko. Nevím, kolik měl přátel, ale vím, že jich bylo hodně. Patřil do České katolické jednoty, do Spolku sv. Josefa č.156, do Distriktního svazu českých katolíků, kdy byl za éry Václava Hyvnara místopředsedou. Pařil také do Klubu důchodců, kteří se setkávali každý týden. Parma Mall v Parma, Ohio bylo místem jejich setkání, jejich vzpomínání na doby zašlé a na doby, kdy ještě děvčata nosila ve vlasech mašle. Ale to bylo hodně dávno. Všichni z Klubu důchodců se rádi setkávali každý týden, ale jejich řady již také prořídly. Na poslední cestu vyprovodili Josefa Doudu a několik dalších. Zbyli jen Tonik Švehla, Tony Pozňák, František Kučera, Drahuška Kalbačová, Marie Kolaříková a Dr. Jaroslav Mencl.

František Mikeš dobře věděl, že život bez přátel je život smutný, zvláště když člověk žije v cizině, daleko od domova. František měl hodně přátel, což poznal ke konci svého života. Zde se potvrdilo rčení, že dobré přátele poznáš, když je ti nejhůř. Kromě Blanky Doškářové to byla také Drahuška Kalbačová a Anna Mikešová. František Kučera a Toník Švehla mu také pomáhali a denně ho navštěvovali. Byli u něho i den před jeho smrtí.

Smrt si však nevybírá, zvláště, když je zle a bez naděje, přijde někdy nečekaně, někdy jako vysvobození z bolesti, a zas jde dál... Na každého z nás čeká. Na někoho dříve, na někoho později, ale nakonec za každým poutníkem na tomto světě se stáhne opona života, ať cesta byla šťastná, veselá nebo prokletá.

V nedělním vysílání rádiového programu „Hlasu českého Clevelandu" se Josef Kocáb rozloučil s Františkem Mikešem tklivou písní „Loučím se s vámi, moji věrní kamarádi" a „Čechy krásné, Čechy mé."

Česká síň Karlín, kam František Mikeš tak rád chodil osiří a právě tak osiří Klub důchodců v Parma Mall.

„Čest budiž památce Františka Mikeše"
s projevem upřímné soustrasti jeho synovi v Čechách
a také všem příbuzným v Čechách

Lubomír Hromádka

Upřímné Pán Bůh zaplať
Josefu Kocábovi a Dr. Jaroslavu Menclovi
a všem přátelům, kteří se postarali
o důstojný pohřeb pana Františka Mikeše
a srdečný dík všem, kteří se s ním přišli
v hojném počtu rozloučit na poslední cestě
a také všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě.

Po dokončení pozemské pouti - ať odpočívá v pokoji!

MLADÝM

Odpouštění je třeba se naučit

Spory jsou v rodině denním chlebem. Všichni se musí snažit, aby se život nestal nesnesitelným.

Denní střety vedou k tomu, že způsobujeme utrpení a zraňujeme; vyjmenovat je by zabralo hodně místa: hádky týkající se výchovy dětí, politiky, rodinného hospodaření, jak se chovat k babičce a dědečkovi...

Je sice těžké zapomínat, ale je také možné se naučit vzácnému umění odpouštět. Nabízíme zde deset malých krůčků:

1. Přijmout, že jsme odlišní. Rodina je založena na odlišnosti a rozdílnosti. Druhý bohužel reaguje jinak, vidí věci jiným způsobem. Je třeba neustále naslouchat „teplotě srdce" toho druhého a žádat, aby jej „používal svým způsobem": „Jestli tě miluji špatně, jestli ti šlapu na paty, řekni mi to, abych se mohl změnit; jestli tě miluji správně, řekni mi to, abych v tom mohl pokračovat."

2. Jako základ rodiny postavit „smlouvu": „Nebudeme si dobrovolně ubližovat."

3. Všímat si pozitivních stránek. Hádky příliš často ukrývají ty nejkrásnější věci na rodinném životě. Je důležité relativizovat miniproblémy.

4. Láska roste prostřednictvím malých odpouštění. Čím více si zvykneme odpouštět maličkosti, tím více si budeme schopni odpouštět velké věci. Čím dřív, tím lépe.

5. Hovořit mezi sebou, vysvětlovat si věci. Odpouštět je snadnější, existuje-li komunikace. Je nutné o odpouštění požádat. Jednoduše, s pokorou, upřímně. Neváhat učinit první krok. Slovo, pokud je jeho tón správný a neodsuzující, dokáže zázraky, protože znovu tvoří. Abychom odpouštěli a mohlo nám být odpouštěno, potřebujeme slyšet tato slova: „Můžeš mi odpustit?" „Ublížil jsem ti?" „Byl jsem nervózní." „Neměl jsem pravdu." Tato slova se dotýkají srdce a vzbuzují dialog někdy tak protkaný pokorou a upřímností, který by jinak nikdy nenastal.

6. Uznat zranění, které jsme způsobili. Ten, kdo byl zraněn, potřebuje vědět, že bylo jeho zranění vzato v potaz. Je třeba druhému ukázat, že jsme si vědomi utrpení, které prožil, stejně jako jeho intenzity... Je přirozené se ospravedlňovat svou minulostí, zejména hledáním viny v druhých (rodičích), nebo mimo pár (tchyně). Je důležité hledat pravdu, objevovat vlastní chyby a pokorně je přiznávat.

7. Dát času prostor. Je třeba přijmout, že odpouštějící slovo nepřichází hned. Jsme-li přemoženi hněvem, schopnost požádat o odpuštění vyžaduje určitý čas, přemýšlení i modlitbu. Jedná se o dlouhý a složitý proces a je nutno počkat, až své dílo vykoná čas. Někdo na urážku, zejména pokud byla lehčí, hned zapomene. Jiní však mají sklon si ji znovu a znovu přebírat, I když řeknou, že „už je to dobré," jejich oči a zakaboněný výraz ukazují, že věc ještě zcela nestrávili.

8. Naučit se vyjednávat. Znamená to hledat smírné řešení, střední cestu, která by zohlednila oba pohledy. To předpokládá, že se každý nejprve musí opravdu a s empatií snažit do druhého vžít, postavit se na jeho místo a podívat se na věc z jeho úhlu pohledu.

9. Smířit se. I když smíření není pro odpuštění nezbytnou podmínkou, je dokonalé jen tehdy, vyústí-li v opětovné nastolení vztahu. Odpuštění není ještě smířením, ale je k němu cestou. Odpouštění je katalyzátorem, vytvářejícím nezbytný prostor pro nový začátek. Odpouštět znamená vracet důvěru. Znamená začít „tak jako dřív." Znamená spravit to a změnit se. Žádáme-li o odpuštění, pak znakem naší upřímnosti je snaha o to, abychom neupadli znovu do stejných chyb.

10. Dokonalé odpuštění je něčím božským. Můžeme se mu naučit jedině od Boha. Křesťan neříká „já věřím ve hřích," nýbrž „já věřím v odpuštění hříchů." A když kněz říká „uděluji ti rozhřešení," říká tím mnohem více než jen „je ti odpuštěno." Rozřešit znamená dát novou svobodu tomu, kdo byl svázán, znamená sundat mu pouta. Pokud nám odpouštění připadne nemožné, podívejme se na Krista na kříži. V okamžiku, kdy přibit hřeby umírá v nevýslovném utrpení udušením, má odvahu zapomenout na sebe, naklonit se nad svými vrahy a odpustit jim.

Milost odpuštění je tou největší milostí. Večerní rodinná modlitba je nádhernou příležitostí k vzájemnému odpuštění. Milovat znamená moci spolu říci Otče náš. Žádný manželský svazek nemůže existovat bez odpuštění.

Bruno Ferrero
Salesiánský magazín 6/2006

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Zastavení v Kutné Hoře

Před chrámem sv.Barbory, vpravo Jezuitská kolej

Město se rozkládá nad údolím potoka Vrchlice na svažujícím se levém břehu. Nepravidelná síť ulic zachycuje dodnes běh starých dálkových cest i pěšin, spojujících staré šachty, mezi nimiž byly dodatečně vyměřovány domovní bloky s úzkými gotickými parcelami. Královské město vyrostlo při bohatých nalezištích stříbra, objevených na sklonku třetí čtvrtiny 13. století na území patřícím tehdy cisterciáckému klášteru v Sedlci. Na významu získala Kutná Hora za vlády Václava II., který městu udělil horní právo a soustředil sem do královské mincovny ražbu nové mince, od roku 1300 pověstných českých grošů.

Vydatnost nalezišť i kvalita peněz učinila z českého krále jednoho z nejbohatších panovníků středověké Evropy. Ve 14. století dostalo město řadu privilegií a patřilo i k oblíbeným sídlům krále Václava IV., který zde roku 1409 podepsal Dekret kutnohorský. Na počátku husitských válek stála Kutná Hora, ovládaná ještě německým patriciátem, na straně krále Zikmunda, ale roku 1424 byla dobyta Pražany a patřila pak k předním husitským městům.

V 15. století se konala v Kutné Hoře řada důležitých sjezdů, po smrti Jiřího z Poděbrad byl v Kutné Hoře zvolen českým králem Vladislav Jagellonský. Nepořádky a vykořisťování horníků vedly v roce 1496 k velké vzpouře. Úpadek dolování v Kutné Hoře vzrůstal od poloviny 16. století, který pak dovršila třicetiletá válka. Ve druhé polovině 17. a 18. století se město postupně zotavovalo, ale už nikdy nedosáhlo svého starého významu. Dva velké požáry v Kutné Hoře v roce 1770 a 1823 zničily řadu v baroku upravených budov.

Zajímavé stavby v Kutné Hoře

Gotické opevnění ze 14. - 15. století je zachováno ve větším celku na severním a východním obvodu historického jádra.

Chrám patronky horníků sv. Barbory, založený na konci 14. století stavební hutí Petra Parléře, s chórem zaklenutým Matějem Rejskem a lodí dokončenou podle plánů Benedikta Rieda z Piestingu. Vynikající gotická architektura katedrálního typu i bohaté zařízení chrámu jej řadí mezi nejcennější památky v Čechách.

Farní kostel sv. Jakuba z let 1330 - 1420, upravený v 17.století, má hodnotné zařízení. **Kostel P. Marie na Náměti,** byl založený ve třetí čtvrtině 14. století. Barokní **kostel sv. Jana Nepomuckého** pochází z let 1734 - 1750, má cenné zařízení a krásné fresky. Na západním okraji města je **gotický hřbitovní kostel Nejsvětější Trojice,** z doby okolo roku 1420.

Hrádek byl založen na začátku 14. století, dnes je tam muzeum. **Budova arciděkanství** je z roku 1594, původně tam byla latinská škola. **Vlašský dvůr** byl původně mincovnou, rozšířenou v letech 1390 - 1400 Václavem IV. o východní křídlo s palácem, kaplí a věží a v roce 1496 o mincmistrovský dům. Dnes je zde expozice mincovnictví a městská galerie. **Jezuitská kolej** pochází z roku 1626, zaujme nejen svojí architekturou, ale i řadou plastik před hlavním průčelím. **Klášter voršilek** je z roku 1733, dnes je tu expozice uměleckého řemesla.

Ze zachovaných městských domů jsou nejcennější tzv. **Kamenný dům** z roku 1485, dále **Knížecí dům** z doby kolem roku 1500 a dům čp. 145 v Husově ulici z konce 15. století. Na Rejskově náměstí se nachází **gotická kašna** z roku 1493 od M. Rejska a v Šultysově ulici návštěvníka zaujme **morový sloup** z roku 1713.

Pobyt Karla Havlíčka Borovského v Kutné Hoře v roce 1850 připomíná pomník před Vlašským dvorem z roku 1883 od Josefa Strachovského. Historické centrum města nabídne návštěvníku ke shlédnutí řadu zajímavých světských i církevních objektů. **Muzeum v Hrádku,** nabízí expozici kutnohorského hornictví. Veřejnosti přístupný je i **středověký důl Osel. Památník J.K.Tyla** se nachází v Tylově ulici č. 507.

Farní kostel sv. Jakuba, vpravo Vlašský dvůr, kde bývala královská mincovna

Osobnosti, které se v Kutné Hoře narodily

Kutná Hora je rodištěm básníka **Mikuláše Dačického z Heslova** (1555-1626), **Josefa Kajetána Tyla** (1808-1856), archeologa a historika **Jana Erazima Vocela** (1803-1871), malíře **Felixe Jeneweina** (1857-1905), spisovatelky **Gabriely Preissové** (1862-1946), básníka **Jiřího Ortena** (1919-1941) a dalších. Z mladší generace básníků je to především **Miroslav Florian**, který se v Kutné Hoře narodil v roce 1931 a v Kutné Hoře také vydal svoji první básnickou sbírku a to vlastním nákladem.

U Josefa Kajetána Tyla Kutná Hora probudila hluboký zájem o historii. V jeho díle je také řada kutnohorských motivů. Především je to jeho slavná hra z roku 1848 „Krvavý soud aneb Kutnohorští havíři," první obraz dělníků v české dramatické literatuře, a dvě historické prózy, „Rozina Ruthardová" a „Dekret kutnohorský."

Kutná Hora se zapsala i do osudu **Emila Frýdy - Jaroslava Vrchlického,** který si zvolil pseudonym Vrchlický podle předčasně zemřelého kutnohorského básníka J.V. Jelínka. Jméno Vrchlický je odvozeno od říčky Vrchlice, která protéká Kutnou Horou. Roku 1919 vytesal na skále nad říčkou Vrchlicí v Kutné Hoře sochař Josef Chvojan na ploše více než dvanácti čtverečních metrů ohromný reliéf Jaroslava Vrchlického, jenž je jedním z největších monumentů, který byl na počest českého básníka vytvořen. Svědčí o úctě, jíž se Vrchlický (1853-1912) u svých současníků těšil.

Při pohledu do údolí říčky Vrchlice od chrámu sv. Barbory je dobře patrná podoba Vrchlického, vytesaná na protější skále. Připomeňme si, že v Kutné Hoře navštěvoval Vrchlický učitele **Josefa Brauna** (1864-1891). Braun byl okouzlen historií svého rodného města, které si stále uchovávalo svůj starobylý ráz, a psal a vydával obrázky z jeho dějin, např. „Kutnohorský primátor," „Z paměti krevních písařů" a další.

Okouzlen Kutnou Horou byl i **Svatopluk Čech.** Líbila se mu čistota města a pořádek ve městě, péče o obnovu i o udržení starých památek. Zašel si i na Sion a do Roztěže, podíval se i na Výšinu u Malešova, kde Žižka svedl velkou bitvu s pány a s Pražany. Třídenní putování po Kutnohorsku pak Svatopluk Čech popsal v cestopisném fejetonu „Výlet do Kutné Hory."

Pěkné vzpomínky na pobyt Karla Havlíčka Borovského v Kutné Hoře zachoval rázovitý básník **V. Pokorný-Pikulík,** v poezii samouk. Říkalo se mu „Kutnohorský Hans Sachs" a to podle proslulého ševce norimberského. Povoláním byl Pokorný-Pikulík švec. Jeho verše byly vtipné, mnohdy havlíčkovské:

Což to není hezká věc,
že jsem z boží vůle švec?
Ušiju já pantoflíčky,
papežovi na palec.
Od paty až do špičky
bude pěkný celičký,
rubíny dám z české krve,
z českých slzí perličky.

Z mladší generace básníků byl kutnohorským rodákem **Jiří Orten,** narozený 30.srpna 1919. Byl to člověk taktní, plachý a neokázalý. Byl náročný především k sobě a ke své poezii. Chápal ji jako odraz své bytosti. Psal své básně pod různými pseudonymy. Vedle básní, článků a pokusů o drama si vedl deník, do nějž si zapisoval nejen soukromé reflexe, ale i básně, které zamýšlel vydat, opisy dopisů, seznamy četby. „Je čas setby, čas zrání a čas žní. Tak zařízen je náš svět. Je někdy kruté a smrtící zrát. Ale kdo uzrál, byl utržen a ochutnán, kdo jako jablko leží ve dlani Boha, neumírá" zapsal si do deníku Jiří Orten... a to v době, kdy mu ještě nebylo dvaadvacet let.

Smrt se Jiřího Ortena dotkla v den jeho dvaadvacátých narozenin tj. 30.srpna 1941, kdy byl na pražském Rašínově nábřeží sražen německou sanitkou. Jako Žid byl v té době považován za podřadného občana. Rasová diskriminace Jiřího Ortena připravila o možnost studia na dramatické konzervatoři, na cestu do rodné Kutné Hory potřeboval úřední povolení, v novinách vycházely štvavé články proti jeho osobě. Pod tímto tlakem Jiří Orten předčasně dozrál a ve svých básnických textech o tom zanechal inspirující svědectví. Několik týdnů před smrtí do svého deníku napsal: „A ty, Pane Bože můj, dopřej mi milosti vytvořit několik krásných veršů, které by dokázaly mně samotnému, že nejsem poslední z lidí, že nejsem nižší těch, jimiž pohrdám. Uveď mě v jednoduchost, Pane, a v přirozenost. Nauč mne vykonávat prostě nutnosti života, a nechť mezi tím, co si smím vybírati, zvolím věci čisté a celé." Smrtelná nehoda ušetřila Jiřího Ortena nejen nošení žluté hvězdy, ale i osudu, který stihl velkou část jeho příbuzných - transportu a násilné smrti.

Z tragického roku 1941 se však vraťme do roku 1834 tj. do doby,kdy Josef Kajetán Tyl napsal slova k písni „Kde domov můj." Neopomeňte navštívit v Kutné Hoře Tylovo muzeum.

Faksimile rukopisu Josefa Kajetána Tyla 1834

O naší písni písní

Čtenáře bude zajímat, že Josef Kajetán Tyl a František Škroup byli přátelé. V červenci 2006 uplynulo již 150 let od úmrtí Josefa Kajetána Tyla. Tyl zemřel v roce 1856, Škroup v roce 1862. Nejznámějším společným počinem Tyla a Škroupa byla „národní zpěvohra" s názvem „Fidlovačka aneb Žádný hněv a žádná rvačka." V ní při její premiéře dne 21.prosince 1834 zazněla poprvé píseň „Kde domov můj," která se stala naší národní hymnou a také naší státní hymnou. Píseň se rozšířila z jeviště po celé české zemi a stala se vskutku hymnou národní a v roce 1918 hymnou státní. Píseň „Kde domov můj" náš národ zpívá již přes 170 let. Neznám píseň prostší a krásnější.

Alena Kulheimová
Česká republika

The Strange story of Mary McCarthy

I received the phone call around four o'clock on a murky Monday afternoon fifty-two years ago. I had just finished a parish mission the previous week, preaching morning and night. The pastor of the church in that small Montana town had asked me if I could stay on for a time while he went south to visit his family. So here I was, sitting in the pastor's chair, looking out the window. A threatening blizzard was predicted to hit us that night. When I answered the ringing telephone, the message I received galvanized me into action: "My mother, Mary, is dying. This is Billie, her son. Would you bring the holy oils and Communion? Please hurry! Thank you."

Billie must have been beside himself with worry, for he hung up without giving any further information or even waiting for my reply. Fortunately, I knew where Mary's home was because the pastor and I had visited her the previous week. I knew I needed to take the main road to Gilpans Corner, then turn left and keep on going until I saw the yellow house. The pastor had shown me where the sick-call set was, and he had left me his car, as he said, "just in case." This was the case!

It began to snow as I started off. When I turned left at Gilpans Corner, I could scarcely see the road. The blizzard had come too early! I was driving along at a crawl when all of a sudden I heard a crunch. My right wheel was in the ditch, and my car was stuck. Now, during a blizzard, one should stay in the car. But when I looked out the passenger-side window, I saw a mailbox with the name Mary McCarthy almost touching the window. The driving wind slowed for a moment as I got out, and I was able to see an open gate, then some steps and a porch.

When I reached the door, I knocked, then knocked again. Still getting no response, I finally pushed against the door, but it would only open about a foot. Soon I saw why: a woman lay on the floor, blocking the entrance. I stepped over her and hurried to close the door. Hearing a moan, I knelt down beside her. "Mary McCarthy?" I said. "I am a priest and will try to help you."

"Lord Jesus, blessed Mother of God, thank you," the woman whispered. She looked at me and continued. "Father, I have prayed to the Sacred Hearts of Jesus and Mary for a priest to be present when I died, and here you are. Will you hear my confession and anoint me, and have you Jesus with you?" I said I did. When I'd finally given her Communion, she said, "Thank you, Lord Jesus and my Mother Mary," and she died.

I lifted her up and put her on the couch, covering her with the blanket that had been draped across the back of the couch. Then I looked for the telephone. I cranked it and finally got in touch with the Mary I had met the week before. "Are you all right?" I asked her.

"I'm plump and well, and how are you?" she answered cheerfully. I told her where I was and what had happened. When she had recovered from her shock, she said, "We are next door, and the boys will be over tomorrow morning to help you." I told her that I would be fine; the icebox would have some food and the house was warm. After we hung up I knelt and said three rosaries for the dead Mary, then found a bed.

The next morning, the boys came over, bringing their snowplow to pull the car from the ditch. After putting Mary McCarthy's body in the back of their truck, we all went to town. After some vague arrangements had been made for the funeral, depending on notification of her spread-out family, we sat in the rectory and I told the boys of the phone call I had received from Billie, thinking he was a member of their family. "Oh, we never called him Billie, only Bill," one of them offered. "Besides, he was up in Spokane and had phoned to say he would not be home because of the blizzard conditions."

That afternoon I went over to the post office, which was also the phone exchange. I asked about the origin of the call that had been made to the rectory around four o'clock the previous day. There was no record of any call! I told the postmistress the story. A longtime resident of the town, she cried out, "Why, that's the name of Mary McCarthy's son, who's lying in the cemetery next to his dad! Billie died when he was only three years old." Stunned, I went into the church and knelt down to pray.

For fifty-two years I have remembered the day a blizzard came at the wrong time but the right time. It was the wrong Mary but the right Mary; it was the wrong Bill but the right Billie - and all because of Mary McCarthy's unwavering faith that a priest would be present as she made her way to heaven. For fifty-two years that incredible event has happily and mysteriously haunted me. It still blows my mind!

Bernard Mulligan, C.Ss.R.,
Ligorian, December 2006

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 656 - 7472, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Rev. Dušan Hladik s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA P. O. Box 508 576, Cicero, IL 60804. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

E pluribus unum

With the current issue of Hlasy Národa we are launching a series of historical vignettes featuring persons and events which have chronicled the growth of the United States. There exists of course a perpetual enigma concerning the true impact of charismatic leaders vis-à-vis a few fortuitous circumstances which shaped the development of the United States from a rebellious British colony to the recognized global superpower of today. The question remains: Do great men (and women) shape the destiny of the world or do significant (and sometimes insignificant) happenings produce influential personalities who in turn mold the sequential affairs of mankind? We invite our readers to judge for themselves appropriate answers to these 5 W's: Who, What, Where, When and Why?

Washington crossing the Delaware

Let us focus first on a seemingly minor victory of General George Washington, who at that time was the military commander of the Continental Army. Before the official Declaration of Independence (on July 4, 1776) there were several skirmishes and battles between the colonists and the British troops. The early battles of the American Revolution were fought on April 19, 1775 at Lexington and Concord in Massachusetts. The Americans were defeated at Lexington but won at Concord. On June 17, 1775 the Battle of Bunker Hill near Boston ended in the withdrawal of American forces after inflicting heavy casualties upon the stunned British Army. On March 17, the British army was surrounded by American forces and had to evacuate Boston and sail to Halifax, Nova Scotia.

But let us zero now on an amazing event which took place in December 25-26, 1776. Having lost New York City to the British, General Washington's retreat seemed more like a defeat than a strategic withdrawal. But Washington understood that wars are not won by retreats and even though the British viewed his army as totally defeated and the Revolution crushed, he conceived a bold manoeuvre. In the midst of an extremely cold winter Washington assembled his dispersed militia and regular forces, dismayed by recent defeats and with encouraging words he led then across the half frozen Delaware River on Christmas night. American painter, Emanuel Leutze, obviously took some liberty with reality in his famous painting of 1851, portraying George Washington striking a heroic posture standing in a rowboat while crossing the river inundated with floating ice. Across the Delaware, in the town of Trenton, there were the Hessians, German mercenary troops hired by the British and garrisoned in their cozy army barracks. As a result of the holiday celebration they were inebriated and blissfully ignorant of the approaching attack by the ragtag American volunteers. Colonel Johann Rall, groggy from heavy drinking, received a written message before midnight which contained a warning about the pending American attack. It was written in English and there being no German interpreter on hand, Colonel Rall simply put the message into his vest pocket without even giving it a second glance.

The battle was short, onesided and fatal. Washington's army suffered no casualties, while 106 Hessians were either killed or wounded. Over 900 Hessians became prisoners of war. Colonel Rall himself was mortally wounded. This victory greatly boosted the morale of the American troops. From the historical perspective of more than 200 years we can see the importance of knowing the language of the foreign country in which we reside.

Tony Jandáček

Photo on back page:
George Washington
the picture from Gilbert Stuart

